

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXI. 1923.

Št. 2. Februar.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za februar 1923.

Mesečni zavetnik: **Sv. Ciril Aleksandrijski** (9. febr.)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:
Sv. Oče papež Pij XI.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa		
			ljubi. škol.	lavant. škol.	
1 2 3	Četrtek Petek Sobota	Ignacij, š. Svečnica Blaž, š.	Čistost in krstna nedolžnost mladine Po Mariji k Jezusu Ljudski misijoni	Ljublj., franč. Vrabče Trboje	Š. sestre v C. Petrovče Zalac
4 5 6 7 8 9 10	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Andr. korz. Agata Dorotheja Romuald Janez Mata Ciril Al., š. Školastika, d.	Edinost med katoliškimi Slovenci Ženini in neveste Versko življenje v naših organ. Odrava pobujanja Duhovni in redovni poklici Naš škof Akademska Mar. kongregacija	Begunje p. L. Kor. Bela Sela p. Š. Reka Koč Hotedšica Mirna Liht, Ljublj.	Gotovlje Teharje Grize St. Peter S. d.
11 12 13 14 15 16 17	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	D. M. Lurška Erlalija, d. Pust † Pepelnica Favstin, m. Julijana, d. Donat	Zaupanje v Marijino priprošnje Omejitev plesov in nenravnosti Zadošč. b. Sreč J. za dan. razžaljenja Misel za minljivost vsega zemskega Pošrtvovalna ljubezen Cerkvene zadeve v Jugoslaviji Meščanski sloji	Trstenik Zabnica Hotič Radovica Bela Cerkev Zalibg Zavreč	Galicija Polzeča Kozje Sv. Peter pod gorati
18 19 20 21 22 23 24	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Simeon, š. Julijan, m. Rlevertij, š. † Maks, š. Stol sv. Petra † Peter D., š. † Matija, ap.	Škofovi zavodi v St. Vidu Odložnost v obrambi katoliških načel Vzgojni zavodi Zakrnjeni grešniki Vdanost sv. stolici Vdanost naše duhovščine svoj. škofu Apostolska gorečnost duhovnikov	So. Idrija Durlje Leše Banjaloka St. Vid p. B. Kolovrat Vartavas	Podsveda Podčetrtek St. Vid p. Pl. Sv. Marijeta p. Pl.
25 26 27 28	Nedelja Poned. Torek Sreda	Viktorin, m. Nestor, š. Baldomir, š. Rajmund	Dobri duhovniki Pogosto sv. obhajilo moških Ameriški Slovenci Hiša za duhovne vaje. Umrli	Trnovo rod Slap Razdrto Pretoča	Olimplje Dobje Pilštanj

Za bosenski dve cerkvi

se je doslej nabralo 1698 Din. Darovali so: M. Gregorin 7 Din, M. D. v Hotedersiči 173 dinarjev, M. D. na Krki 30, Neim. 7, M. Kobal, Sanabor, 30, M. Pišek, Ptuj, 15, Neim. 20, M. Rome, Višnjagora, 25, Neim. iz žalne 6, A. Mohar, Kresnice, 50, Neim. 100, M. Arko, Ribnica, 25, M. Jarc, 5, Neim. Podbrezje, 25, Neim. Ljubljana, 6,25, Neim. Podbrezje, 12,25, M. Štular, 12,25, M. Hočevnar, Zuženberk, 50, Al. Drašler, 25, Neim. Ljubljana, 10, Ana Zorko, Zagreb 110, Ana Pirc, Orešje, 23, Neim. iz Ptujja, 50, po g. Štupci 100, Neim. 20, Ana Zolokar 15, Ana Klemenčič, Višnja gora, 25, M. D. na Rovih 82, Neim. 125, M. D. v Smarju 128,50, Javna bolnica v Celju 100, Ana Andrejšek 42, Ana Kuntih 42, Neim. iz žalne 5, M. D. v Češnjicah 25. Skupaj 1698 Din. — Nekaj je čudno: Za cerkev sv. Ane darujejo drugi, a An, katere so bile posebe prošene, je prav malo.

Za katoliško dvorano v Belgradu se je nabralo 187 Din. Kakor kaže, cerkva v Bosni se ne bomo kmalu zidali. Dvorane v Belgradu pa celo ne. — Vsem darovalcem in nabiralcem pa lepo Bog poplačaj!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Mati svojo hčer, ki je zašla. — Družbenka v dušnih bojih. — Družbenka za razsvetljenje v hudem boju in pomoč v važni časni zadevi. — Neka družina v dolgi bolezni za zdravje in pomoč v težki zadevi. — Neko dekle v več važnih zadevah. — Družbenka za ljubezen in stanovitnost. — Bolnica za zdravje telesno in dušno. — Dekle brata, da bi ostal veren in nedolžen in sebe v posebni zadevi. — Družbenka za zdravje, mir v družini in v nekih posebnih zadevah.

† Ana Bohte, umrla družbenka v Črnolju, se priporoča v molitev.

BOGOLJUB

Pojte!

Pojte Gospodu in proslavljajte njegovo ime;
oznanjujte dan na dan njegovo dobroto!
Psalm 95.

Lepo domače petje pri nas vedno bolj utihuje ...

Časih so peli ne samo po božjih potih, o Božiču pri jasliah in v nedeljo popoldne, ampak tudi pri lahkem delu, pozimi v hiši, poleti na polju in v gozdu, sploh ob vsaki priliki. Zdaj petja ni več toliko slišati. In če petje zginja, — je škoda.

Če nas veseli ptičje petje in mnogi ptiče nalašč zato goje, da jim pojejo; če je prijetno v gozdu, kjer se oglašajo raznovrstni ptiči-pevci; in če je dolgčas, ako kak kraj, kjer so prej prepevali, ptički zapuste in je vse tiho, — kako bi ne bilo dolgčas, ako ljudje zgubljajo veselje do petja?!

Kako prijetno naš dnene glas kukavice spomladil in žvrgolenje škrjančka v višavi, kako ljubko nam doni na ušesa in kako dviga tudi našega duha v višave! Bog je dal ptičem dar petja sebi v čast in ljudem v veselje, in ptički mu to dvojno službo zvesto opravljajo.

Ne samo ptič ima dar petja, ima ga tudi človek. Tudi dar petja je, kakor vsak naraven dar, neki talent, ki ga je dal Bog človeku, da z njim kupčuje, to je: da ga rabi in si z njim pridobi kaj zasluženja. Ali sme ta talent zakopati? To bi ne bilo po božji volji. Bog ni ustvaril ničesar brez namena — tudi tvojega glasu ne.

In kakor ptiče, ima tudi človeško petje zlasti dvojen namen: ljudje naj pojejo v čast Bogu in sebi v veselje.

1. V čast Bogu. Vse, kar je Bog ustvaril, je ustvaril sebi v čast. Toda vse stvari ne proslavljajo Stvarnika na enak način. Veličasna gora ga gotovo bolj kakor pa mala krtina. Petje pa je stvar, ki je prav posebno sposobna, kakor nalašč za to, da Boga proslavlja.

Zato je cerkev — od prvih početkov uvedla petje, da povelečuje Boga pri službi božji. Pa ne šele katoliška cerkev, tudi judovski tempelj v stari zavezi je poznal petje pri božji službi. Kralj David je vpeljal petje v svetem šotoru, nastavlil ondi mnogo pevcev in sam, kralj, se ni sramoval brenkati na harfo ter od svetega navdušenja poskakovati pred skrinjo zaveze. Psalmi nas pogostokrat pozivljajo k svetemu petju. Cantate Domino — pojte Gospodu! Kofikokrat se ponavlja ta poziv v psalmih! Zato delamo popolnoma v duhu in smislu Cerkve, kakor tudi pobožnih prednamcev, ako tudi mi popevamo Bogu v čast. Za gojitev verskega čuša je petje velike važnosti.

Torej več petja!

2. Sebi v veselje. Ali mar ni svet dosti pust in dolgočasen, da bi si ga ne smeli malo polepsati in osladiti? In s čim si življenje olepšamo in osladimo na bolj lep in pošten način, kakor s petjem? Kjer je petje, tam je veselje. Mnogi mislijo, da brez pijače in pitja ni veselja. Samo za eno črko se motijo! Ne brez pitja, pač pa brez petja. Mnogo je ljudi, ki nič ne pijejo, pa so vendar veseli. Celo velike slovesnosti se lahko opravijo brez pitja — a ne brez petja. Ali si morete misliti novo mašo ali drugo cerkveno slovesnost brez petja? Petje šele prinese veselje. Kadar pridejo pevci in vrežejo eno za drugo, takrat se začne življenje!

In katera zabava je cenejša, kakor petje? Vsaka zabava nekaj stane, in še precej. Petje je zastonj. — Druge zabave so navadno tudi bolj ali manj nevarne; petje je zabava povsem nedolžna in brez vsake nevarnosti. Po lepem petju ni žep prazen, ne boli glava in ne peče vest!

Torej več petja!

3. Pošteno in pobožno petje pa ne razveseljuje samo, ampak tudi srce blaži. Ljudje, ki ljubijo lepo petje, niso hudobnega srca. Neki nemški pesnik lepo pravi: »kjer pojo, tam se doli vsedi; hudobni ljudje ne znajo peti.«* Hudobneži, razuzdanci — navadno v pijanosti — sicer vpijejo in se derejo, po gostilnah in cestah. A to je vpitje, ne petje! To vpitje ljudi posurovlja in podivjava, lepo petje pa jih nasprotno miri in blaži. Pošteno petje izpodriva nespodobne šale, grde kvante, odganja nespodobne misli, pevce navdaja z blagimi občutki in dviga njih srca kvišku k lepim vzorom. Pobožne in poštene pesmi nas navdušujejo za Boga, za Marijo, za božje prijatelje, svetnike, za lepo življenje in lepe čednosti, za ljubezen do domovine, za lepoto narave, za vse lepo in najlepše. Če pa petje utihně, pridejo na njega mesto neslane šale, nedostojno govorjenje, opravljanje, zabavljanje, prepir, grde misli, hudobni naklepi. Kakor za gojitev verskega duha, tako je tudi za vzgojo srca petje velike važnosti. Res lepo vzgojno sredstvo!

Torej več petja!

Podobno vlogo in nalogo — mimgrede povedano — kakor petje ima pa tudi cvetje. Petje je za uho, cvetje za oko. Namen obema je: Boga častiti in ljudi razveseljevati, pa tudi srca zlahtniti. Na Angleškem dajejo menda hudodelcem cvetice gojiti, da si ob pogostem pogledu nedolžnih rožic surova srca ublaže.

Petje in cvetje — kaj je ložjega, kakor to dvoje gojiti, in kaj lepšega? Mlad človek, ki ima veselje nad popevcicami in rožicami, ne bo hudoben in sprijen; petje je odmev, cvetje pa odsev njegovega dobrega srca. Mladi ljudje, ljubite te dve božje stvari!

Torej več petja in več cvetja! Vsa slovenska zemlja bodi posejana s cvetjem in naj odmeva od lepega petja! In življenje naše bo lepše — pa ljudje boljši...

* * *

Da se petje spet bolj oživi in udomači med nami, zato je Bogoljub že napovedal, da bosta v kratkem izšli dve zbirki pesmi: prva svetih, druga narodnih pesmi. Prva pesmarica je — kot 3. zvezek Bogoljubove knjižnice — a v n o k a r d o t i s k a n a. Naslov ji je kar nakratko: »Pošte!«

* Wo man singt, da setz' dich nieder, böse Menschen kennen keine Lieder.

Ta zbirka obsega najbolj znane slovenske nabožne pesmi. »Poučujte in opominjajte se med seboj * psalmi, slavospevi in duhovnimi pesmami, hvaležno pevajoč Bogu v svojih srcih! (Kol. 3, 16.) Tako nas pozivlja sv. Pavel. Ta poziv velja nam vsem. Zdi se pa, da smo ranjbolj ali manj — pozabili. Pri nas se je udomačila misel, da sme peti v cerkvi same peščica ljudi, drugi pa, da ne smejo ustodpreti. Težje, umetne pesmi morejo petže samo boljši, izvežbani pevci; znane pesmi pa lahko poje vsak, kdor ima kaj glaste in posluha. In teh je večina. Pri javni službi pojejo pri nas samo izvežbani pevci. Vsa čast jim! Lepo je to. Še lepše pa bi bilo, ko bi tudi tedaj pelo vse ljudstvo, in bi se uvedlo po cerkvah ljudsko petje, kakor je pri drugih narodih v navadi. Na Nemškem poje vsa cerkev, tudi moški, celo latinsko mašo, na Italijanskem latinske večernice in mnoge latinske hirnne, pri nas pa molče — kot ribe. Vsaj pri litanih in blagoslovu naj poje vsa cerkev. Kjer bi pa hoteli vpeljati ljudsko petje pri javni božji službi (med sv. mašo), jim tudi lahko služi tale pesmarica. Z nje pomočjo z lahkoto vpeljejo splošno petje po cerkvi.

V prvi vrsti pa je namenjena ta zbirka za zasebno pobožnost, doma in v cerkvi. Rabite jo v cerkvi pri zasebnih pobožnostih: pri shodih Marijinih družb, pri uri molitve, pred in po božji službi. Prepletajte te pobožnosti s svetim petjem, da bodo bolj živahne, spodbudne in vabljive. Pri vsakem shodu Marijine družbe naj se zapojeta najmanj dve pesmi: na začetku in na koncu; in najlepše je, če jih poje vsa družba. Pri zasebnih družbenih sestankih naj se pa poje še več. — Ura molitve je bolj kratkočasna, če se vmes poje. Psalmist nam kliče: »Služite Gospodu v veselju!« Da, vesela bodi naša božja služba, ne dolgočasna! Veselje pa najbolj napravlja petje. — Tudi pred in po božji službi bi se lepo podalo nekaj petja. Na Štajerskem pojejo pred vsako pridigo »Očenaš«. To se kaj dobro prilega in srca nekako pripravi na poslušanje božje besede. Tudi po končani božji službi, preden se razidete, zapoje par pesmi, pa boste šli domov pobožno razgreti in bolj za dobro vneti. Petje srca ogreje.

Pa tudi izven cerkve: v hiši, na vrtu, na polju, po hribih in dolih naj se razlega sveta pesem. Kaj je primernejšega, kakor da v nedeljo popoldne, ko nimate drugega

opraviti, pridete skupaj in požete pesmice, eno za drugo? Najlepša in najnedolžnejša zabava! Svoj prosti čas, kakor tudi svoje delo posvečujte s svetim petjem!

* * *

Napevov znate veliko, ko jih slišite. Kdor ima malo posluha, ko sliši lahko pesem, jo kmalu sam zna. Pripovedujejo, da je bilo nekdanj, ko so peli Riharjeve pesmi, takole: v nedeljo so jo prvič zapeli na koru, med tednom se je že glasila po polju. — A besedila večkrat ne znate, vsaj več kitic ne. Kolikokrat smo že želeli peti, pa ali besedi sploh nismo znali, ali smo speli eno kitico, pa nam je že obtičalo, ker nam je zmanjkalo besedi. Zato imate tukaj Lesedilo večinoma bolj ali manj znanih napevov. Note so potrebne umetnim pevcem; vi drugi pa pojte kakor ptiček v gozdu, kakor vam je Bog grlo ustvaril!

Nekaj pesmi pa je vmes tudi, ki niso kaj znane. N. pr.: ona za Novo leto, o sveti Družini, za Svečnico, za Mali Šmarin in še nekaj takih. To pa zato, da imate za vsak praznik svojo pesem. Teh pesmi, če jih ne znate, bi se lahko kmalu naučili, ako vam jih kak organist zaigra ali umetni pevci naprej zapojejo; napevi se dobe v zbirkah pesmi na notah.

Umetni pevci, le pridno pojte na koru; saj smo vam hvaležni, da se žrtvujete za vse druge. Toliko petja in pevskih vaj, pa za tako malo plačo ali celo brez vsake plače, to je gotovo velika in lepa žrtev. Nikar pa težko ne glejte in ne poslušajte, ako pojejo tudi drugi. Saj ne požete sebi, ampak Bogu v čast. Še sami pojdite drugim

na roko, da bodo lažje peli, s tem da požete naprej in druge za seboj potegnate. — Graje vredno je, če na koru odpeve nalašč tako spreminjajo ali tako hite, da drugi ne morejo zraven. Po cerkvi pa pazite, da ne boste preveč »vlekli«!

Opomniti pa je treba tole: Besedilo starih, znanih pesmi je marsikje nekoliko spremenjeno. Zakaj to? Pesem mora biti lepa, kakor po napevu, tako po besedilu. Pri svetni pesmi je lepa oblika vse. Ali bi smeje samo svete pesmi imeti slabo obliko? Zato se je staro, slabo besedilo popravilo. Res, da to moti pevca, ki je vaje starega besedila. Zato pa je knjižica, da si ž njo pomagata. Pojte toliko časa iz knjižice, da se privadite novega besedila! Jemljite to pesmarico s seboj, kjer jo boste potrebovali! Pred petjem naj se naznani samo številka, katera se bo peja.

Pazite tudi na to, da požete z zbranim duhom in pobožnim srcem! Skrbite torej ne samo, da boste peli lepo in blagoglasno, ampak da boste tudi mislili in čutili to, kar požete. Pobožno petje je molitev; le bolj slovesna, navdušena molitev. Napravite že pred petjem dober namen, da hočete ž njim res Boga častiti ter s petjem sebi in drugim milosti prositi, tudi če bi vam med petjem misli drugam ušle. Kdor pobožno poje, trikrat moli, so rekli škof Slomšek. Pojte torej moleč in molite počet!

Tudi v nebesih bomo peli. Nebeškega veselja si ne moremo misliti brez petja. Pojmo torej pridno na zemlji Bogu v čast — in bomo v večnosti petje nadaljevali brez konca... Aleluja!

Posvetimo družine!

Družina — korenina! Korenina vsega dobrega in slabega. Kakršna korenina, take mladike. Kakršne družine, taki otroci, taki ljudje.

Da bodo izhajali iz naših družin dobri otroci in dobri ljudje, zato obrnimo vso skrb družini in življenju po družinah!

Danes, ko je to-le pisano, je ponedeljek, 8. januarja. Včeraj, v nedeljo po Treh kraljih, je bil praznik Svete družine. Vsaka krščanska družina naj bi bila bolj ali manj sveta družina! Sveta kolikortoliko bo, če se bo posvetila Jezusovemu Srcu in če bo dosledno temu posvečenju tudi živela in ravnala, kakor je popisano

v knjižici »Posvetimo družine presvetemu Srcu!«

Ali ste brali v prvi številki »Bogoljuba«, kak oženj navdušenja za to posvečenje je zaplapolal v župniji Velike Lašče?

Pa tudi iz nekaterih drugih far se je slišalo, da se je posvetitev izvršila z veliko slovesnostjo. Le premalo se o tem poroča »Bogoljubu«, da bi služilo tudi drugim župnijam v spodbudo. Urednik-le bolj slučajno zve od tukaj in tam, kako se je ta pobožnost opravila. Tako se je slišalo n. pr., da so se na Vrhnikih ne v tolikem številu kakor v Laščah, pač pa z vso mo-

gočo slovesnostjo posvetile nekatere družine. Na **Vranji peči** je večina družin opravila posvetitev z velikim veseljem in gorečnostjo. V **Škocjanu pri Turjaku** so opravili posvečenje že leta 1918, skoro po vseh hišah. Pobožnost se je ljudem zelo priljubila. Neki mož je rekel: »Ta dan, ko je bila moja hiša posvečena Jezusovemu Srcu, nisem mogel iti spat. Zmerom bi gledal Jezusovo Srce.« Nekdo drug: »Ne morem iti iz hiše, ko je podoba tako lepa.« Zopet drugod so rekli: »Do enajstih zvečer smo sedeli pred Srcem Jezusovim. O, ko bi bili rajna mati, brat... tukaj!« Nekdo se je izrazil: »Tako se mi čudno zdi, kakor da bi ne bila tista hiša kot poprej.« — Tako srečni so ljudje, da imajo podobo Srca Jezusovega v hiši!

Iz neke župnije nad Ljubljano pa piše neki mož, prijatelj in razširjevalec »Bogoljuba«:

»Ravno sedaj, na Novega leta dan, sem dobil prvo številko »Bogoljuba« v roke in ga prebiram. Prišel sem do odstavka: »Vnela se je.« Berem, kako so delali v Velikih Laščah posvetitev presvetemu Jezusovemu Srcu. To je tudi meni prišlo do srca. Zato sem se namenil Vam pisati in še kaj svojega pridejati, ali bolje rečeno: na ogenj še malo priložiti. Kakor v Velikih Laščah, tako bi šlo po mojem mnenju skoraj povsod. Zakaj pripravljati in spodbujati so že tudi pri nas gg. dušni pastirji. Ko bi pa napravili tako, kot v Velikih Laščah, bi pa potegnili s seboj skoraj vse. Zakaj ljudje smo že taki — če ne vsi, vsaj večina, — da naredimo kako pobožnost skupno-lože, kot pa posamič. To se že opazi pri misijonih. Zato le še govorite o tej posvetitvi družin presvetemu Srcu Jezusovemu in priporočajte, pa bo šlo gotovo in povsod!

Katoliška društva — bodite katoliška!

»Bogoljubova« beseda v zadnji številki preteklega leta o katoliških družtvih — da naj bodo res katoliška, ne samo po imenu, ampak v vsem svojem ravnanju in delovanju, — je naša marsikje priznanje in pritrjevanje. Potrebno je že bilo, pravijo, da se je o tem enkrat spregovorilo. Katoliška društva, če hočejo zaslužiti to ime, ne smejo delati istih napak, ki jih grajamo in obsojamo nad liberalci. Kaj smo potem boljši od njih? Katoliško načelo je že dobro, a če se dejanje in ravnanje ne ujema z načelom, kaj pomaga? Vera je kajpada predvsem potrebna, a vera brez del po veri je mrtva. Taka vera nas ne bo zveličala, in katoliško pelovičarstvo katoliške stvari ne bo rešilo. »Ne ravnajte se po tem svetu!« nam kliče apostol, »ampak prenovite se z novim duhom!« Ne ravnajmo se torej po grešnem in neumnem svetu, ne sklepajmo s svetom kompromisov, to se pravi: ne popuščajmo in ne odnehujmo človeškim slabostim in strastem, češ, da bomo s tem ljudi pridobili! S takim jih ne bomo pridobili, ali če jih na videz pridobimo, ne bodo v resnici naši in nam bodo ob prvi priliki hrbet obrnili. Proč torej od naših družtev vse, kar se ne sklada s katoliškim imenom! Vsako ponočno shajanje je bolj ali manj nevarno, vsako nepotrebno občevanje deklet s fanti še bolj, vsako popivanje na katoliški podlagi katoliški stvari več škoduje

duje kakor koristi. Dobiček je le navidezen. Če katoliška društva niso, kakor bi imela biti, potem ravno najboljše starši ne pustijo svojim otrokom v društvo. Že vedo, zakaj. Zato, ker se boje zanje, da bi se jim ne pokvarili. Čim bolj bodo društva res katoliška, neoporečna, skoz in skoz dostojna, več bodo imela ugleda in več sadu, vsaj resničnega in trajnega sadu.

»Z obema rokama podpišem, kar je pisal Bogoljub o družtvih,« nam piše mlad gospod. Drug, starejši in zelo skušen, je pa dejal: »Dobro je, kar je pisal Bogoljub o družtvih, ampak premalo, še veliko premalo!« Tretji pa je poslal sledeče poročilo:

Na dan sv. Elizabete ko je bilo v Ljubljani veliko zborovanje za zmanjšanje surovosti in pijančevanja, sem šel v nekem mestu na Slovenskem »v igro«. Igrali so Covekarjeve »Rokovnjače«, in sicer vdrugeč. Prejšnji večer je trajala predstava do pol ene čez ponoč, danes (v nedeljo) od petih do devetih zvečer, in prihodnjo nedeljo se bo igra še ponavljala. V Ljubljani so to igro že vrgli z odra, ker je brez umetniške in vzgojne vrednosti, je le lovjenje efektov, toda na kmetih, kjer je manj izobraženosti, igra »vleče«. Igravci so bili tu izvrstni, pevci tudi. Pritisk ljudstva tedaj velik. Prejšnji večer je bilo vse »razprodano«, danes se je pa nagnetto fantov in deklet iz bližnje in daljne okolice v obširno dvorano še okoli 150 več. Ta drenj. v dvorani,

kjer je med predstavo večkrat malo razsvetljen samo oder, in potem skupno potovanje zmešanih parov v temni noči domov — ojoj! Pri predstavi je bilo tudi mnogo nežne mladine — ojoj! Kje so našla dobre vzgoje? In Marijine družbe ta — ojoj!

Kaj pa je napačnega pri igri? Neizmerno se v njej hvalisa in dejansko predočuje pijančevanje. Vse to se ne predstavlja kot nekaj grdega, marveč kot nekaj junaškega. »Fest ga žetajo« rokovnjači in njihovi preganjavci. Potem pa tisti surovi dovtipi o cerkvi in molitvi, o duhovnikih in sv. pismu, ki starim presejajo, mlade pa pohujšujejo. Objemanje fanta in dekleta je bilo prav pogosto in tako močno, da je bilo ne le spodtakljivo za nedolžna srca, ampak tudi nevarno za njuna rebra (!). Ko je bila razuzdanost na vrhuncu, so mogočno vsi

pele: »Življenje naše pravo je!« Res, črni graben! Da je bilo pa odru več mrtvih, se razume. Nauk iz takih predstav je: Fant, krađi doma pšenico, denar v gostilni zapij, ponoči se pretepaj in obiskuj punce! — Ali ni nobenega, da bi predstavo takih iger preprečil? Nihče si ne upa povedati resnice; povej jo »Bogoljub« vsaj ti! — Če se pa že kaj takega igra, naj bi vendar v odmorih med igro kdo pred odrom povedal, da tako, kakor ti rokovnjači, ne smejo živeti kristjani!

Kaj je s takimi igrami doseženo? Kakšen je dobiček? Veliko truda za prazen nič in za manj kot nič, za nekaj slabega.

Ne kvarite nam pod katoliškim imenom ljudi, posebno mladine, s takimi in podobnimi rečmi!

Kako je bilo na dobrodelnostnem in treznostnem shodu?

(Dalje.)

I. Dobrodelnost.

Zdaj, ko smo povedali, kaj je bilo na tem shodu pomenljivega, pa povejmo, kako je pravzaprav bilo!

Shod je imel dva dela: 1. dobrodelni, 2. treznostni. Ostanimo danes samo pri dobrodelnosti!

Najprej je bil podan kratek pregled dobrodelne organizacije in dobrodelnih naprav na Slovenskem. Ta pregled bo enkrat posebej natisnjen; tukaj ni zanj prostora. — Dodatno k temu je bilo nakratko naštet, katerih dobrodelnih naprav nam še posebno manjka. Teh-te: 1. zavoda za male sirote od 1.—6. leta nimamo nobenega, 2. za pohabljenе otroke, 3. za sprijena dekleta, 4. za odpuščene kaznjence, 5. nimamo še pravega zavoda za slepce, 6. najbolj nam pa manjka po celi deželi ubožnic ali hiralnic za stare osemogle ljudi, 7. zelo slabo je pri nas preskrbljeno tudi za postrežbo bolnikov.

Drugi govori so bili:

Č. gospod dr. Zdešar je govoril o veri in dobrodelnosti. Dobrodelnost mora imeti svoje korenine v veri. Le to je prava dobrodelnost. »Pravični iz vere živi,« pravi sv. pismo, in iz vere tudi dela. Vera brez del pa je mrtva. Žaliboš da je take mrtve vere med kristjani veliko. — Krščanska dobrodelnost mora misliti ne samo na telo, ampak tudi na dušo reveža. Tudi duša siromakov je pogostokrat zaradi telesne bede zanemarjena. Reveža

tudi duševno oskrbovati in dvigniti, to bodi skrb vseh dobrodelcev!

2. Č. g. dr. Fr. Walland, ravnatelj Salezijancev na Rakovniku, pa je govoril o najvažnejši panogi dobrodelnosti. Ta je: skrb za mladino, da se ne pokvari. Gotovo je to najvažnejša točka dobrodelnosti. Veliko večje dobro delo storiš, če se zavzameš za uboega otroka, ki je že pokvarjen ali je v nevarnosti, da se pokvari, ter ga ohraniš na pravem potu in vzgoiš v dobrega človeka, kakor pa če siromaka samo z denarjem podpiriš.

3. Gospa Leopoldina Dolenčeva je govorila o ženi in dobrodelnosti. Pokazala in dokazala je, kako se ravno mehkeemu ženskemu srcu poda krščanska milosrčnost. Najlepši zgled ženstva v dobrodelnosti je sv. Elizabeta, na katere goš smo se skupaj zbrali. Opisala je, kako v Ljubljani deluje družba sv. Elizabete. V vsaki ljubljanski župniji ima svoj odbor ali konferenco. Tudi po nekaterih drugih krajih izven Ljubljane obstoji in deluje Elizabetna družba z uspehom.

4. Gospodična Minka Debeljaka — iz Škofje Loke je opisovala, kako naj delujejo dobrodelni odbori ali odseki. Škofjeleški dobrodelni odbor namreč razvija najživahnejšo delavnost. Pomaga vzdrževati mestno ubožnico (špital), v kateri je vladala prej zanemarjenost in ne-

red, dobrodelni odbor pa je poklical noter redovnice, ki so uvedle v hišo snago in lep red. Tudi domače reveže po hišah dobrodelni odbor podpira, redovnice pa obiskujejo bolnike. Ob vsaki potrebi stopi dobrodelni odbor na noge in stori svojo

ni nobenega domačega berača. Vsi reveži so tako oskrbljeni, da jim beračiti ni treba, zdravnik jih pa zastonj zdravi. — To je nekako vzor domače dobrodelnosti, če se more toliko doseči, da se beračenje odpravi.

Luč v razsvetljenje nevernikov.

dolžnost. Ljudje radi prispevajo v denarju ali živilih, ker vidijo, da se res nekaj dela. Tudi po vaseh ima odbor svoje zastopnice.

To poročilo iz Školje Loke je nakratko pa dobro izpopolnila zastopnica z Jesenic, ki je povedala, da na Jesenicah

K tem stvarnim govorom je za priboljšek dodala pridna Micika Jagodic z Visokega nad Kranjem lep, pesniško sestavljen govor, v katerem nas je spodbujala in navduševala k životvornemu krščanstvu.

Vse te govore bi bilo treba tiskati, ko

bi imeli kje. Le prostora primanjkuje na vseh koncijah. Sicer se pa ne gre pri tem le za poslušanje ali branje lepih govorov; govori naj so samo spodbuda k dejanju. Glavni namen tega shoda je bil, da bi dobrodelnost oživila po celi deželi. Doslej smo imeli 58 dobrodelnih odsekov po Marijinih družbah: 50 v dekliskih, 7 v ženskih, 1 v mladinski družbi. Na shodu pa je bilo zastopanih 140 družb in družtev. Če torej vsi tisti, ki so na shodu bili, v svojem kraju zasnujejo dobrodelno organizacijo, bo že nekaj napredka. Povsod osnujte dobrodelni odsek ali odbor! Razleček med odsekom in odborom je ta: Če za dobrodelnost delajo samo člani Marijine družbe ali društva, je to odsek družbe ali društva; če so pa to različni ljudje: dekleta, žene, fantje, možje, je pa to odbor. No, na imenu je malo ležeče. Glavno je to, da se res kaj dela. Vendar sama dekleta ne bodo zmogla vsega dela; moč bo

večja in več se bo lahko naredilo, če se povabijo in privzamejo zraven tudi drugi dobri ljudje, ki imajo srce na pravem mestu in voljo pomagati.

Kaj naj pa dobrodelni odbor (odsek) dela? To vam že pamet pové. Vsi pomoči potrebni spadajo v njegov delokrog; reveži vsake vrste, posebno zanemarjeni otroci, najbolj pa bolniki, zlasti revni bolniki. Te obiskujte in jim po moči postrezite! Za to ste že dekleta najbolj poklicane in sposobne; pri drugem je pa prav, če tudi drugi sodelujejo.

Da torej vaša pot na shod ne bo zastonj, zato skrbite, da se zdaj pri vas pokaže sad shoda! Pa tudi tam, odkoder na shod nikogar ni bilo, na podlagi tega, kar tukaj berete, lahko isto storite.

Le pomnite: Krščanstva brez ljubezni ni. Ljubezen pa, če se ne kaže v dejanju, je prazna beseda. Naj torej živi dejanska ljubezen krščanska!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

II. LAKOMNOST.

Zanimiva basen se bere v starodavni svetopisemski knjigi sodnikov (9, 8 dalje). Drevesa so si некоč izbirala kralja. Ponudila so to čast najprej oljki. A ta je odklonila. Ponudila so to čast smokvi. A ta je tudi odklonila. Nič je niso dalje nadlegovala s prošnjami, ampak so šla vprašat vinsko trto. A tudi ta je odrekla. Kaj zdaj? Brez pomisleka so ponudila kraljevsko čast trnovemu grmu. In trnov grm jo je sprejel. »Ako me zares postavite za kralja,« je dejal, »pridite in počivajte pod mojo senco!« Trn torej, ki jim ni imel ničesar dati, kar bi mu bilo v čast, ne sada ne sence; trn, ki je samo grabil, in trgal in sesal kri, — ta je bil zdaj njih kralj. Kako milostljiv kralj, jim je brž povedal, ko je zavladal: »Ako pa ne pridete, naj šine ogenj iz trnovca in naj požge cedre na Libanonu.« Lepa je ta!

Ljubi krščanski starši! Nam se zdi, da je tudi pri vzgojnem delu mnogokrat tako... Poizkušata oče in mati, da bi vzgojila v otroških srcih te in one lepe čednosti, ki naj bi otroka vodile in osrečevale v življenju, a ker brez mnovega truda ne dobé brž premoči v otroku, kakor tudi plemenite rastline niso kar na prvo besedo prevzele vlade nad drevesi — pa oznevo-

ljena popustita oče in mati vse nadaljnje blago prizadevanje pri vzgoji in si mislita: »Eh, kaj! To poskrbiva, da bo prišel otrok kmalu na svoje — do službe in do denarja — drugače naj pa bo, kakršen pač bo!« Trnov grm postavita v njem za kralja, hočemo reči: sebičnost, pohlepnost, lakomnost. To, kar samo grabi in trga. In če se morda jamejo tej trnjevi nadvladi upirati plemenita čuvstva, kar jih je še ostalo v gojencu, pohlep vse požge, celo cedre na Libanonu: celo najblažje čednosti, tudi vero v Boga, tudi najsvetejšo ljubezen. Pohlep kakor požar posuši v otroku vse sveže sokove in sadove dobre vzgoje. O, to je strahovit razdiralec, pohlep, kjer zadobi moč! Vsaka druga strast pusti v človeku vsaj srce občutljivo, usmiljeno, lakomnost pa še otroško srce okameni. Vzgoja mu ne pride več do živga. Ni čudno potem, če je dovzetno za vsako hudobijo. Sveti Pavel pravi (I. Tim. 6, 10): »Korenina vsega hudega je lakomnost.«

Vemo, kaj hočete reči: »Hvala Bogu, da lakomnih otrok ni mnogo! Ko bi le potratljivi ne bili!« Obojemu pritrdimo. Toda — ali ni morda že tudi hudo lakomen tak otrok, ki je potratljiv? Velikokrat zaneti ravno potratnost prav drzen pohlep. Če

je pa vobče lakomnih otrok malo, to ne izhaja iz tega, ker otroška narava ni do-
vzeta za lakomnost, ampak ponajveč iz
tega, ker otroci še nimajo toliko lastnine
in tudi ne upanja nanjo, da bi z njo sko-
parili. Če pa hočeš poizkusiti, kako je v
tem oziru z otrokom, prepričaj se znabiti
že kar na dojenču. Daj mu kaj v roko, boš
videl, kako bo zgrabil in držal ko s kle-
ščami. Še nič prav ne vidi, kaj mu miga
v ročici, in še nič ne ve, kaj je, vredno
ali nevredno — iz rok pa ne da z dobra,
kar si je enkrat osvojil. A če sodiš, da je
to samo krepko mišičevje in drugega nič,
poizkusi mu vzeti, boš videl in slišal ugo-
vor... Ali pa ponudi drugemu, ki je ko-
maj shodil, recimo svetel gumb ali pa
cekin — čudno to! — kar naagonoma bo
segel po denarju. In če mu ga hočeš spet
vzeti in zaceptaš za njim: »Moje, moje!«
— boš videl, kako bodo samosrajčnika
nesle okorne noge, in v najtemnejši kot se
ti bo skril s svojim mamonom, in nič ga
ne bo strah! Poslušaj matere, ki včasih ne
morejo omehčati trdovratnih otrok ne s
prošnjo ne z grožnjo — kako poizkusijo?
»Ti bom pa krajar dala!« Jej, to užge,
kakor bi vrgel iskro v dinamit! Ali pa
opazuj deco, ko ji pripoveduje ded za
pečjo o kronani kači in o bratu-bedaku,
ki je stopil v podzemeljsko kraljestvo in
so mu tam prevzeli oči zakladi dragih ka-
menov, kupi biserov, gromade zlata in
srebra — kako otrokom iskre oči, da
zadržujejo sapo, in njih duše vise kot en
sam vsesan netopir na dedovih ustnicah,
kaj bo bedak vendar storil: ali bo ségnil
ali bo znabiti toliko nor, da bo...? O,
denar ne pride nikoli iz mode, v nobenem
stanu in v nobeni starosti! Že tudi v otroku
je pogosto ta trn kralj.

Na kaj treba torej posebno paziti, da
se to pohlepno nagnjenje ne razvije v
otroku v pogubno strast?

1. Kako je z redom v vaši
hiši?

Skrbite, starši, da ne boste trpeli v
svoji družini nobene nerednosti.
Vsaka reč naj ima svoj prostor in svojega
lastnika v hiši. Zlasti, kar tiče otroškega
blaga, je vsaka nerednost brž škodljiva.
Če nihče ne ve, čigava je ta nogavica in
ona rutica, čigavo to pisalo in ona torbi-
ca, čigava ta igrača in ono orodje, pa na-
stane prepir med otroki, iz prepira pa
raste hlepenje po blagu, tem strastneje,
čim bolj se otroku odreka, kar je njego-
vega, po krivici. In iz tega hlepenja, kaj
se drugega razvije ko grda lakomnost? V

marsikateri bajti se na ta način zakoti
pohlep, dasi v nji sicer vsega manjka. Red
v hiši pa vse to prepreči. Zato smemo po-
udariti, da red v družini ni le pol življe-
nja, ampak je tudi dobršen kos vzgoje.

Vsak otrok v hiši imej torej svojo
lastnino v perilu, v obleki, obutvi, šolskem
orodju, igračah in zlasti v denarju. Tako
bo še lahkomišljenec na svoje reči bolj
pazil, da se mu ohranijo, pa bo tudi dru-
gim rad privoščil in pustil, kar je njho-
vega. Uverjen bo, da je pravično tako,
če tudi drugi svoje čislajo in branijo, kot
on svoje čisla in brani, pa da ne pomaga
nobena želja in nobena zvijača, da bi si
prisvojil kaj, kar ni njegovo. Zlasti še, kar
tiče otroških denarnih prihrankov, ne
sme biti v družini nobenega komunizma.
Vsak otrok imej svoje prištedke posebe
shranjene — najboljše v domači hranilnici
ali čebelici. Če pa že mora imeti otrok
denar doma, naj je v varstvu staršev, ne
pa vsak dan otroku pred očmi, da bi se
nad njim pasel in v sebi redil grdi pohlep
po mrzli kovini. Zgoditi se pa tudi zna
včasih, da pritisne na starše iznenada ka-
ka potreba, da morajo poseči po otroških
denarjih. Tak slučaj si je tu in tam v
korist dobri vzgoji celo želeti. Ob taki
priliki namreč otroci pokažejo očito, koga
imajo rajši: denar ali starše. In to je za
vzgojno preizkušnjo precej čisto ogledalo.
Toda to poudarimo: Otroku njegovo last-
nino nazaj prej ko mogoče! Manj ko bo
otrok na to mislil, da njegova lastnina še
vedno ni v redu, manj se bo v njem oga-
šala lakomnost. Pa tudi vobče ni zdravo
razmerje, če so starši dalj časa kakorkoli
odvisni od otrok. Otroku potem pripisuje
denarju preveliko moč. In res morajo
starši, ki so otrokom dolžniki, jim marsi-
kaj izpregledati. Otroci hitro uganejo: Le
mačko na verigo, pa bodo miši ob brigo!
Če hočete brati žalostno povest o tem,
vzemite v roko Milčinskega povest »Ptič-
ki brez gnezda« (Mohorjeva družba 1917).

Pa še tudi v drugem oziru naj starši
poskrbijo, da je v družini natančen red.
Otroci naj si ničesar ne jemljejo sami iz
shramb, ne denarja iz predalov, ampak
vse le z dovoljenjem staršev. Tudi kupujejo
naj jim dražje potrebščine le starši. Pri
cenejših naj pa vsaj pazijo, ali gre denar
res za to, za kar so ga bili dali. Iz sladko-
snečnosti se razvije včasih čuden pohlep
po denarju. — A tudi narobe se pospe-
šuje v otrocih lakomnost. Rabijo obutve,
obleke, šolskih potrebščin. Starši se pa
radi umikajo takim prošnjam. Na vsako

otroško željo le godrnjanje, kreg ali celo kletev, kopicijo pa denar znabiti v hranilnici. Ali ne bo jel otrok čez mero hlepiti po denarju, da si oskrbi z njim najpotrebnejše in se izogne zaničevanju součencev ali kazni učiteljev? — Nič bolj modro ne ravnaajo tisti starši, ki preveč razpostavljajo pred otroki svojo zlatnino in srebrnino, bankovce, hranilne knjižice in bahajo spričo otrok, koliko več bi še lahko imeli, ko bi bili izpeljali to in ono bolj prekanjeno, pritisnili malo bolj tega in ociganili malo huje onega, pa pri tem morda še zaničujejo reveže, poštenjake in milosrčne ljudi. Otrok mora, če vse tako gleda in posluša, res zrasti v misli, da je

denar in blago nekaj od sile vzvišenega na svetu, preko vsake poštenosti, preko vseh ozirov potrebnega. Zato pravimo: Tudi vaše prihranke v red, starši, pa v skrinjo ali omaro z njimi! — Drugi starši pa spel živijo čez svoj stan visoko, delajo dolgove, hujskajo zoper premožne, se norčujejo iz delavnosti, varčnosti in skromnosti. Prosimo vas, kakšen rod naj vzraste v takem ozračju, če ne brezsrčen, denarja lačen, lakomen, z leti celo nasilen? Mnogo nezadovoljnežev in uzmovičev znabiti nima toliko na vesti današnjih dni proletarska beda ko površna vzgoja, ki nič ni zatirala v otroku plevela lakomnosti in lenobe, ampak mu še zalivala?

Mir,

kakor ga napoveduje prerok Izaija (glej str. 45!).

Ples — in potem? ...

Halo! V nedeljo zvečer bo plesna veselica v gostilni! Krčmar je že zaklal debelega prešička — muzikanti bodo prišli ... vino je izvrstno ... Oh, kako bo veselo in zabavno! ...

Vse govori o nepopisni sreči, ki jih čaka prihodnjo nedeljo. Krčmar je dober mož, toliko se žrtvuje za nas, da bi nam napravil veselje ... Vsega nam je preskrbel: mastna pečenka bo, rujno vince bo, muzika bo, ples bô, lušno bo.

Nedelja zvečer. V gostilni vse razsvetljeno. Velik šunder. V eni sobi polno razgretih parov, ki neusmiljeno trgajo podplate — po taktu muzike. V drugi sobi vesela pesem: mi Slovenci vinca ne prodamo! Zunaj na cesti se valjata dva junaka po blatu. Hotela sta se že v gostilni pretepati, pa ju je krčmar nagnal na cesto — in dvo-boj se bojuje pod milim nebom. Tam za voglom se nekaj giblje — zgine v temo.

Opolnoči: Vinski duhovi so vsem zme-

šali jezike in možgane. Vse kriči, poje, se prepira. Gostilničar gleda na uro.

Ponedeljek: Krčma prazna, sod prazen, prešička nič več, haha — dober dan je bil! Nad 30.000 kron smo skupili!

Fant se prebudi doma ves zaspan. Glava ga boli — oh, kje pa sem? ... Pogleda v listnico: denarja nič! Cel teden sem delal, včeraj je šlo vse po vodi. Pogleda svojo obleko: Kje sem se pa tako oblatil? Pa še raztrgan sem ...

Dekle poveša oči — posluša, kako jo mati krega ... Vest ji očita težke stvari — je pač slanica padla ...

Prepozno je v ponedeljek pregledo-

vati prazne žepe, se prijemati za glavo, za srce!

Res ste deloma prav mislili v soboto: mastna pečenka bo, vino bo, muzika bo, ples bo, lušno bo ...

Vse to je bilo deloma resnično. Pozabili pa ste premisliti, če bo še tudi kaj drugega. Ali hočeš vedeti, kaj bo? No, torej izvedi: prazen žep bo, bolna glava bo, žalostno srce bo, jok bo, zgubljen nedoiznost bo, nesreča, sramota bo ... Vse to zaradi tvoje lahkomiselnosti! Proč z muzikami, bali in plesi! Mladina, zbiraj se ob nedeljah rajši v cerkvi in v društvih, vzemi v roko dobro knjigo, pa te ne bo bolela glava in srce ...

Zlate jagode.

4.

Ponižnost je potrebna, ne samo da si čednosti pridobimo, ampak tudi da se zveličamo. Kajti po besedah Jezusovih so nebeška vrata ozka, tako da morejo skozi samo mali, to je ponižni. (Sv. Bernard.)

Farizej, o katerem govori Zveličar pri sv. Luku (18, 10), je marsikaj dobrega naredil, pa vendar je bil od Boga zavržen. Zakaj? Zato, ker mu je manjkalo ponižnosti. Preveč si je dopadel v svojih dobrih delih in se hvalil z njimi, kakor bi jih bil naredil iz lastne moči. Ponižni cestinar pa je našel milost v božjih očeh.

Sv. Filip Neri je vsako jutro ponižno prosil Gospoda: »Varuj me, Gospod, ta dan; ker če me ne boš ti varoval, te bom danes izdal in kak težak greh na sebe akopal.« — Kvikorkrat je šel iz hiše, v kateri je stanoval, je rekel: »Varuj me, Gospod, če ne, grem ven kot kristjan, vrnil pa se bom kot jud.«

M o l i m o ! Gospod, ki ošabne mrziš, ponižnim pa daješ svojo milost, daj mi predvsem milost ponižnosti; ker brez nje se utegnem pogubiti.

5.

Najmočnejše orožje, da zmagamo hudega duha, je ponižnost. Ker tega orožja sam ne zna rabiti, se tudi ne zna proti njemu braniti. (Sv. Vincencij Pavl.)

Castiljvi pater Alvarez je primerjal svoja dejanja vinski trti, katere grozdi so vsi pokvarjeni. »Komaj jih je,« je rekel, »med tolikimi deli štiri ali pet, ki niso pomanjkljiva; in gorje mi, če jih Bog stro-

go preiskuje!« S tem ponižnim mišljenjem je preprečil napade hudega duha.

Če je imel sv. Dominik v kakem mestu pridigati, je pred mestnimi vrati pokleknil in Boga prosil, naj zaradi njegovih grehov nikar prebivalcev ne kaznuje. Ta ponižnost mu je odpirala srca poslušalcev.

Sv. Filip Neri je svetoval tistim, katerih duše je vodil, če so padli v kak greh, naj rečejo: »Ko bi bil ponižen, pa bi ne bil padel.«

M o l i m o ! Gospod, nič drugega nisem kakor grešnik; in gorje mi, če me boš sodil, kakor zaslužim! Iz enega greha padem v drugega in če mi ne pride tvoja milost na pomoč, se lahko pogubim. Usmili se me po svojem velikem usmiljenju!

6.

Kdor je ponižen, nizko o sebi misli, in ima rad, če ga drugi zaničujejo, ta je Bogu ljub, k temu se Bog prijazno nagne, ga potegne k sebi, mu da svojo milost in razodene svoje skrivnosti. (Tomaž Kemp.)

Veliki apostol Pavel je bil v svojih očeh zadnji vseh ljudi. »Kristus Jezus,« tako pravi, »je prišel na svet, da reši grešnike, katerih prvi sem jaz.« (1 Tim. 1, 15.) In zopet: »Meni, zadnjemu kristjanu, je bila podeljena ta milost.« (Ef. 3, 8.) Zopet drugod: »Najmanjšemu apostolu, ki nisem vreden apostol imenovan biti, ker sem preganjal cerkev božjo.« (1 Kor. 15, 9.) Zaradi te globoke ponižnosti mu je Bog podelil čudovite milosti in razsvetljenja.

Nikoli ni pozabila tista zloglasna Tharis po svojem spreobrnenju svojih preš-

njih pregreh. Globoko osramočena zaradi svojega preteklega življenja, si ni upala, izgovoriti svetega imena božjega. Vsa njena molitev je bila v besedah: »O ti, ki si me ustvaril, imej z menoj usmiljenje! Vsled te ponižnosti je v kratkem času dospela do velike svetosti.

Velik služabnik božji, ki ga je sveti Ignacij visoko čislal, je večkrat rekel: »Kdor misli, da je veliko vreden, je malo

vreden; kdor pa misli, da je malo vreden, je veliko vreden.«

Molimo! Gospod, nič nisem, nič ne zaslužim, nič, da, manj kot nič sem, ker sem grešnik. Moje edino pribežališče je tvoje usmiljenje. Toda ti si bogat siromaku, ki vate zaupa. Zato te prosim: usmili se me po velikosti moje revščine!

Božji jetnik.

Zelo me žalosti, ko pridem do cerkve, da bi stopila v njo ter pozdravila božjega jetnika, — pa nemorem, ker je zaprta. Oh, ubogi moj Jezus, kako si tudi ti pod ključem! Saj mislim, da bi nikdo nič ne ukradel, ker skozi odprte duri navadno ne odnašajo. Zato naj bi bile cerkve podnevi odprte!

Tudi to ni lepo, da se hoče cerkev preprijeti, kakor ljudje odidejo iz nje. Ni li tukaj kraj počitka za uboega grešnika? Se li ne spomnite besedi: »Jetnik sem bil in ste me obiskali, blagor vam!« Ta jetnik je v tabernaklju. Kako milo kliče, in nikogar ni, da bi ga tolažil. Ni ga, da bi mu odkril svoje tako ranjeno srce: a vendar jih je veliko, ki ga ranijo. Da bi znali, kako sladko je njega obiskati, ter se z njim pogovarjati! Saj pri njem najdemo, česar želimo.

Prosim vas, posebno draga Marijina dekleta, obiskujte rade Jezusa! Poglejte, kako je zapuščen! Zunaj cerkve govorite in se smejite; da bi pa katera še pet minut ostala v cerkvi, tisto jej mrzi. O, kako dragocen čas, pa ga tako zgubljate! Kako britko bi bilo enkrat slišati: Jetnik sem bil, pa me niste obiskali; resnično, povem vam, ne poznam vas! Druge sestre, oklenimo se Jezusa in Marije, da bomo enkrat v njuni družbi uživale veselje, ki nam ga svet ne more dati! Marijina hči.

Op. ur. Da so sedaj nekatere cerkve zaprte, tega ni zameriti. Primerilo se je že toliko tatvin po cerkvah, da so bili duhovniki prisiljeni cerkve zapreti. V navadnih razmerah bi seveda ne bilo prav, držati Jezusa kakor jetnika pod ključem. Če je cerkev zaprta, počastite Jezusa zunaj cerkve!

Za naše fante in može.

Naša mobilizacija.

Kaj je mobilizacija, vam možem in fantom ni treba šele razlagati. Saj so vas med vojsko tako zmobilizirali, da niso pustili doma skoro nobenega, če je le mogel hoditi, in so vas gonili kot živino v smrt. Pa še vedno nam ne dajo miru. Med vojsko so nam lagali, da bo po končani vojski konec vseh vojsk in zato tudi konec vojaške službe. Pa vas še vedno kličejo skupaj in vlačijo iz mesta v mesto in potikajo po kosarnah. Vojaške službe, žalibože, ni konec in vojska tudi ne bo. Večkrat v zadnjih štirih letih po vojski je naša država mobilizirala: enkrat zoper Albance, drugič zoper Madžare, tretjič zoper Turke in nevem še zoper koga.

Tudi mi bi radi naše moške mobilizirali. Pa naše mobilizacije se vam, dragi

fantje in može, ni treba bati! Mi vas ne bomo gnali v krvavo vojsko, ampak le za duhovno vojsko vas bi radi nabrali in vas vanjo poslali.

Mobilizirati — kaj smo že rekli, da ta beseda pravzaprav pomeni? Saj lani enkrat je že govoril »Bogoljub« o mobilizaciji in razlagal, kaj ta beseda vse pomeni. Najprej se mobilizirati pravi: razgibati potem na noge postaviti, potem na bojišče poslati. Razgibati! Da, ravno razgibati je treba naše možake. — razgibati za versko življenje! O, v naših fantih in možeh je veliko dobrega — smo rekli zadnjič. A to dobro nekako spi in počiva. In tega spanja jim ne smemo privoščiti, iz tega počitka jih moramo privedramiti; razmajati, razgibati, na noge postaviti, v tek pognati

jih moramo, — pa bo šlo! Boste videli, da bo šlo! Samo poskusiti moramo, začeti moramo!

Ali smo dosti storili za versko življenje mož in fantov? Nismo! Cerkev je bila seveda vsem odprta, spovednica tudi, obhajilna miza tudi pogrnjena. A kaj smo storili zanje posebnega? Ženske so nas prosile; ustanovite nam Marijino družbo, vpeljite nam tretji red, peljite nas na božjo pot, preskrbite nam duhovne vaje! In mi smo jo radi ustregli, kar je seveda popolnoma prav, — moške smo pa pustili na strani, da hodijo po svojih potih in se drže svojih starih navad.

Mobilizirati! Da, mobilizirati, razgibati, predramiti, na noge postaviti, v tek pognati, v duhovno vojsko poslati jih moramo, — pa boste videli, da bo šlo! Dobili bodo veselje, razmah, pogum! Ali niste brali v zadnjem »Bogoljubu«, kako so se v velikolaški fari vneli za češčenje Jezusovega Srca po hišah, kakšno navdušenje je šinilo vanje, navdušenje, »da ni za povedati«! Z veseljem so hodili za duhovnikom od hiše do hiše, molili in prepevali, da je kar grmelo.

Moški pa imajo radi kaj s a m i z a s e. Med ženske se v cerkvi neradi mešajo in med njimi neradi drenjajo. Če se pa reče: danes pa samo fantje in možje, ali enkrat samo fantje, drugič samo možje, takrat navadno tudi oni pritisnejo.

Kjer hočejo torej moške pridobiti za z a k r a m e n t e, ni dosti, da jih samo splošno vabijo, ampak odločijo naj se zanje posebne nedelje ali drugi dnevi, ko so na vrsti oni in samo oni.

Domača cerkev pa in samo domači duhovniki, kakor domač kruh, postanejo ljudem prevsakdanji. Če hočemo doseči boljše uspehe, moramo rabiti izredna sredstva, napraviti moramo večkrat kaj posebnega. Taka posebnost je shod v tuji cerkvi, kjer govori duhovnik, ki ga ne slišijo vsako nedeljo. Zakaj bi malo spremembe ljudem večkrat ne privoščili? No, o shodih smo že zadnjič na tem mestu govorili. Posebne shode za fante ali za moške sploh moramo napravljati! — Pred leti smo napravili enkrat posebno romanje moških na Sv. Višarje. Nekateri

se boste še spominjali na tisto pot. Dolg vlak samih moških se je vil čez Gorenjsko. Pa ena sama lastavica ne prinese pomladi, in en sa mshod še ne more vsega storiti. Vidni in trajni uspehi bodo le, če se bo ta izredna prireditev prirejala redno v gotovih obrokih, po določenem načrtu, po celi deželi.

Pa še nekaj! Mobilizacija je vselej združena z ekserciranjem. Vojaki sploh veliko eksercirajo; kadar pa se mobilizirajo, takrat pa posebno. Vojak in pa ekserciranje, to sta dve besedi, ki si jih ne moremo narazen misliti. Ekserciranje pa nas spominja na neko podobno besedo: eksercicije. Ekserciranje in eksercicije — ena i nista beseda, le končnici sta drugačni. Ekserciranje pomeni telesne, eksercicije pa d u h o v n e v a j e.

Duhovne vaje! Pisec teh vrstic je imel že velikokrat duhovne vaje za dekleta, za fante pa le dvakrat. Za dekleta 5, 6, 7, 8 govorov, za fante pa nobenega! Pač, nikjer, kamor sem povabljen k dekletom, se ne morem zdržati, da bi ne imel vsaj enega tudi za fante. V nedeljo pri 10. maši jih imaš pred seboj, če drugikrat ne. Pa kaj je to: za dekleta 7 govorov, za fante pa enega! Narobe-svet! In dekleta spovedujemo ure in ure, nobene ne sme manjkati, — fantje vi pa bodite, kjer hočete, in živite, kakor hočete! Ali je to prava mera, s katero merimo enim in drugim? Saj ne rečem, da dekleta duhovnih vaj niso potrebne, toda tudi fantje vsaj tako, če ne še malo bolj.

Torej duhovne vaje ali samo za fante, ali za moške sploh! Kaj pravite na to? Fantje, ali boste prišli? Boste! Še vselej ste. Pa boste še, — samo da boste povabljeni!

Najbolje bi bilo kar začeti od fare do fare. Toda žetev je velika, delavcev pa malo. Gospodje misijonarji, ki so najbolj mojstri za take reči, so preveč zaposleni z misijoni. Ko pa bo enkrat po vojski vsa Slovenija premisijonirana, potem naj bi se začele duhovne vaje: ali za vse stanove sploh ali vsaj za moške, predvsem seveda za fante.

To bo naša mobilizacija. Ali bo prava? Lepa bo!

Ali vam je znano, da je javno preklinjevanje od državne oblasti pod kaznijo prepovedano? Koliko preklinjevalcev ste že naznanili državni oblasti: okrajnemu glavarstvu, orožniku ali stražniku?

Več zaupanja do svetnikov božjih!

Kako dobro bi bilo, ko bi imeli ljudje več pravega zaupanja v priprošnje svetnikov božjih! Mislimo zlasti na naše cerkvene patrone. Mnogokrat dušni pastirji v cerkvenih govorih po podružnicah priporočajo, da naj bi imeli ljudje goreče zaupanje do svojih soseskinih patronov, pa naj že bo katerikoli svetnik.

Gotovo je, da so si naši pradedje izvolili dotičnega svetnika zato, ker so se mu še preden je bilo svetišče postavljeno, priporočali v molitvi in so bili tudi uslišani. Bili so naši predniki gotovo bolj goreči in vneti za čast božjo, kot smo pa mi dandanašnji. Saj so sta-

vili cerkvice na gričih in visokih hribih; dandanes ni več tega; še za popravo svetišča ni nobene požrtvovalnosti in gorečnosti. Svet se zanima bolj za posvetnost in telesne dobrine. Pa ni povsod enako. Po mnogih krajih imajo tudi še dandanas prav veliko zaupanje do svetnikov božjih. V nekaterih podružnicah imajo tudi meseca maja šmarnice, akoravno dotična cerkvice ni posvečena Materi božji.

Zato se še enkrat priporoča veliko več zaupanja v gotovih potrebah do patronov svojih sosesk.

Kaj se vidi na Goriškem.

(Poroča urednik. — Dalje.)

Leta 1918. sem si ogledoval razdejanje po vojski na Goriškem. Medtem pa me je pot zanesla na Goriško že drugič; namreč preteklo poletje. Obljubil sem vam, da vam tudi to pot malo popišem, da vidite in slišite, kako se naši goriški rojaki zdaj kaj počutijo.

Povabljen sem bil za nedeljo, 2. julija, na velik shod Marijinih družb v vipavski Log. Tri dni prej, v četrtek, pa je bil praznik sv. Petra. Kam bi šel ta dan, — sem premišljeval sam pri sebi; kajti če v nedeljo ali praznik v Ljubljani tičim brez posebnega opravka, mi je dolgčas in sram me je, češ, drugi gospodje se zdajle trudijo, pridigujejo in spovedujejo, ti pa tukajle lenariš! Saj pisanja je zmerom dosti in preveč; a če v nedeljo nič ne pridigam, mislim, da ni nedelja. Aha, že vem, kam pojdem, ko že moram enkrat čez mejo! V Knežaku bom šel. V Knežaku namreč pastiruje že dobro leto mlad gospod, ki nosi prav tisto ime in je doma pod isto streho, kakor jaz. Parkrat me je že vabil, naj ga pridem pogledat. Zdajle je pa čas, si mislim. In na dan pred sv. Petrom se odpeljem mimo Postojne do št. Petra na Krasu, od tam pa — pičli dve uri pešpota — proti Knežaku. V št. Petru so se ravno pripravljali na praznovanje cerkvenega patrona — s tem, da so postavljali mlaj in pripravljali plesišče za javni ples, kakršni so v navadi na Notranjskem in Primorskem. S tem pa nočem reči, da ni v št. Petru tudi veliko pametnih in dobrih ljudi. Vojaštva italijanskega imajo med seboj precej, in to seveda ni dobro. — V Knežaku smo na sv. Petra dan malo spovedovali in pridigovali; bilo je ravno prvo sv. obhajilo; popoldne pa shod Marijine družbe in evharističnega odseka. Ena članica je imela nagovor, en

deček in deklica vsak svojo deklamacijo, midva z domačim gospodom sva malo spregovorila in zapeli smo par pesmi. V petek dopoldne sem spremil gospoda, ki je šel na podružnico v šolo; popoldne sta pa naju prišla obiskat sosednja gospoda: najbližji sosed pisatelj in pesnik g. Baloh iz Zagorja in vedno veseli g. Srečko Gregorc iz Košane. Precej dolgo smo kramljali in se pomenkovali, kako je to in onstran meje. Prijetno nam je minilo par uric, in iz pogovora sem na svoje veliko veselje razvidel, da se ne počutijo preslabo. Živijo — razen po večjih krajih — sami zase, dosti mirno, oblasti jih preveč ne nadlegujejo, politično življenje bolj miruje, ni toliko strank in naspotovanja, kakor pri nas, tudi tako sovražnih časnikov in društev nimajo, kakor tukaj. To me je zelo potolažilo. Seveda če ne pride še kaj hujšega!... V Knežaku sem tudi izvedel, da se Notranjci še vedno štejejo k ljubljanski škofiji in še vedno molijo za škofa Antena Bonaventura. Toda so pod upravo goriškega nadškofa. V soboto popoldne sem se odpeljal. Knežaski gospod, takrat še administrator, je medtem postal pravi župnik — novo mašo je pel šele pred šestimi leti — in za Božič mi je pisal, da naj ga pridem zopet obiskat, ker ima že kaplana (fara šteje 3000 duš), bova lahko kam skočila. Seveda samo za kratek čas ne morem delati takih potov. Če ima človek kako opravilo, potem že še za kratek čas malo namakne. — V Postojni sem obiskal novega in mladega dekana, g. Kerhmeta, ki je prišel šele pred par tedni iz Logatca. Pohvalil je Postojnce, da so zelo prijazni. Postojna ima pač zelo italijanski značaj; veliko vojaštva in civilnih oblasti. Napisi javnih poslopij so ve-

činoma dvojezični, nekateri pa tudi samo italijanski. — Popoldne sem se odpeljal z avtomobilom proti Vipavi. Izstopili smo na »Piazza Garibaldi«. Veliko vipavsko župnišče lepo gospoduje nad trgom; ko bi le ne bilo treba skozi cel trg hoditi v cerkev! Tudi v Vipavi je veliko vojaštva, od oblasti pa le, kakor prej, sednja, ki jo imenujejo kakor italijansko tako slovensko »pretura«. — V nedeljo dopoldne smo bili v lepi vipavski farni cerkvi, popoldne pa smo se odpeljali v Log na veliki shod Marijinih družb. Ta shod sem že takrat opisal v »Bogoljubu« zadaj v oddelku za Marijine družbe, zato mi tega ne kaže tukaj ponavljati. Duhovnikov in bogoslovcev je privrelo skupaj, da je bilo res »kar črno« — saj mi menda gospodje ne bodo zamerili te besede — nad 30 nas je bilo. Večinoma že stari znanci, nekaj pa je bilo tudi gospodov, s katerimi se še nisimo videli. Mene je ta številna udeležba srčno veselila: prvič zato, ker so s tem pokazali zanimanje za Marijino družbo, drugič zato, ker imam prijetno duhovsko družbo tako rad. Kar velja o Marijinih družbenikih, velja tudi o nas duhovnikih: Glej, kako lepo in prijetno je, če bivajo bratje skupaj!... Po končani cerkveni slovesnosti smo se zbrali v mežnariji in vnel se je živahen razgovor. Zopet ne bom vsega ponavljal, kar sem že takrat pisal. Glavno misel razgovora pa moram še enkrat ponoviti. Govorili smo, kako moramo skupaj držati in v duševni zvezi ostati, da se še bolj ne raztrgamo, kakor smo že. V razgovoru je bila — poleg »Bogoljuba« in drugih spisov — zlasti **Družba sv. Mohorja**. In ker vidim v letošnjem družbenem koledarju toliko župnij iz zasedenega ozemlja praznih, brez vsakega uda, bi tukaj še enkrat rad glas povzdignil za družbo. Mohorjeva družba je tako častitljiva ustanova slovenska, da ne smemo pustiti, da bi propadla ali tudi le hiralala. Mohorjeva družba je največja kulturna naprava slovenska, na katero je bil lahko ves narod ponosen in so nas smeli drugi narodi zanj po pravici zavidati. 90.000 udov pri tem majhnem številu Slovencev, in več milijonov knjig v teku let! In to krasno, mogočno kulturno podjetje naj pustimo, da propade ali le žalostno živetari? Ne, družba se mora polagoma dvigniti zopet na prejšnjo višino! Zato pa ji morate zvesti ostati vsi Slovenci, sicer ne bo nikoli mogla biti, kar je bila! Družba sv. Mohorja bodi, kakor »Bogoljub«, naša skupna last, naša duhovna vez, katero Bog varuj trgati, da se še bolj ne raztrgamo, kakor smo že po vnani sili raztrgani! Saj imate lahko Primorci kaj svojega — če ni drugače, svoj koledar — ali čemu bi bile poučne in pripovedne knjige druge, tukaj ka-

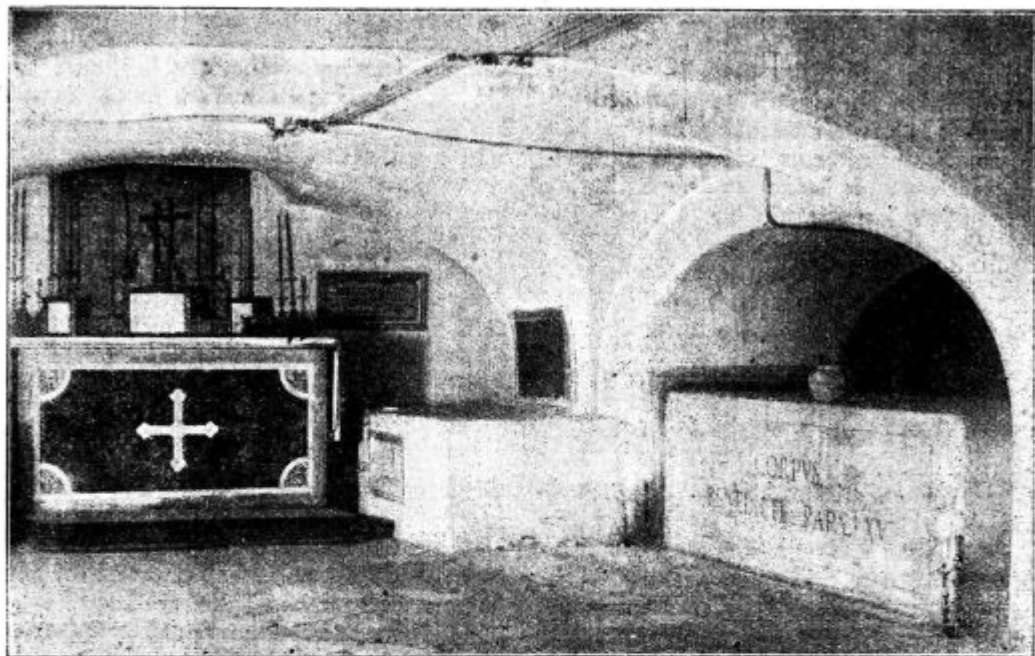
kor tam? Sicer naj se pa družba tudi ozira na primorske ude, njih razmere in potrebe! — No, upam, dragi Primorci, da mi ne boste zamerili te besede, ki sem jo čutil potrebo zastaviti za našo častito Mohorjevo družbo. Moja želja je, da ostanemo vsaj v duševnem oziru kolikor mogoče ena enota in si ne postanemo od leta do leta bolj tuji! Torej naši »krušni materi«, Mohorjevi družbi, dragi Primorci, ne zvestobe odpovedati!

Ker sem bil že čez mejo, sem si mislil, da je treba to priložnost porabiti in se v tej »novi« deželi še malo razgledati, posebno ker so me nekateri gospodje vabili, naj bi jih obiskal ali da bi kam skupaj stopili. Zato sem se v ponedeljek po slovesnosti v Logu odpravil dalje: šel sem peš iz Vipave v Šturje. Tam me je prijazno sprejel gospod župnik Leban, me opoldne pogostil, popoldne pa spremil dalje proti Sv. Križu. Šla sva čez potok Hubelj, ki je nekde ločil Kranjsko od Goriške, zdaj pa nima več te naloge. Ali poznate vipavski Sv. Križ? Sv. Križ, da boste vedeli, je mesto! In sicer mesto, v katerem bi se človek kmalu zgubil! Na griču stoji in je obdano z zidovjem kakor trdnjava. Ko sem prestopil mestno ozidje, sem stal zopet na »Piazza Garibaldi«. Tudi no! Rekel bi katero, pa je menda bolj modro, če je v grlu obdržim, da se kam ne zaletim... Korak me je vodil v kapucinski samostan, kjer sem dobil zopet same znance, častite očete, katerih starešina, gvardijan oče Gabrijel, je bil posebno vesel, da sva se po več letih spet videla. Pri kapucinih se imamo zmerom po domače: preprosto in prijazno. Postelja je trda kakor dila — hvala Bogu! — to se prileže ne samo kapucinarju, ampak tudi še komu drugemu! Pogovor je bil med drugim o tem, kam naj spadajo kapucinski samostani v zasedenem ozemlju: k naši slovenski ali kaki italijanski provinciji. Mi smo slišali, da je stvar že za nas ugodno rešena, a v Sv. Križu smo zvedeli, da je drugače. Če pripadajo ti samostani k italijanski provinciji, kje bo tista jemala slovenske patre? Če pa pridejo italijanski patri sem, komu bodo pa pridigali in koga spovedovali? Menda je vendar še toliko razsodnosti pri predstojnikih, da bodo to uvideli! Poklicani krogi na Goriškem bodo pa gotovo tudi vse storili, da se stvar reši tako, kakor velewa pamet in blagor duš. Kar velja o kapucinih, velja seveda ravnotako o frančiškanskih samostanih. — Kapucini pri Sv. Križu imajo lep vrt, na njem je pa, kakor tudi drugod po Vipavskem brenčala, da je kar po ušesih donelo, cikada, živalica, ki je pri nas ne poznamo. Razume se, da smo se videli tudi z gospodom župnikom Rojcem, ki ima važno besedo v zboru modrih na Goriškem.

Vipavska dolina je ravno pri Sv. Križu najlepša. A razgled menda od nikoder lepši kakor iz stanovanja g. župnika. Stoji na višini, pod teboj zelena ravan, pogled seže nazaj do Vipave, ravno nasproti ti pa stoji mogočni Čaven. Kar stal bi bil in gledal. Toda prišla

je ura in treba se je bilo siloma odtrgati od prijaznega g. župnika. Tudi mi — k' smo nameravali danes priti še naprej po Goriškem — se moramo za danes siloma posloviti od vipavske doline.

(Dalje.)

Grob sv. očeta Benedikta XV. — v kriпти cerkve sv. Petra.
Za obletnico smrti (22. januarja 1922).

Slomšekova proslava.

Šestdesetletnico smrti velikega Slomšeka smo obhajali minulo leto. Slavili smo njegove čednosti in zaslužna dela njegova, a na ono, kar je Slomšek sam smatral za svoje glavno delo, namreč: Cirilo-metodijsko delo za zedinjenje ločenih bratov s sv. Cerkvijo, smo popolnoma pozabili. Ravno letos je sedemdesetletnica, odkar je bila njegova Bratovščina sv. Cirila in Metoda od papeža Pija IX. potrjena!

Koliko raznih iger, predavanj, sploh prireditev se je vršilo letošnje leto, a od nikoder ni bilo slišati, da bi bili kje (vsaj Marijine družbe in misijonski odseki!) obhajali Slomšekovo proslavo 70 letnice Cirilo-metodijskega dela! — Zganite se vendar Marijine družbe in misijonski odseki! Napravite take proslave! Zdaj v zimskem času je vendar dovolj prilike za to. Gradiva najdete dovolj: O Slomšku v dr. Medvedovi knjigi: Anton Martin Slomšek (iz-

dala Mohorjeva družba); o sv. Cirilu in Metodu pa v raznih brošurah, ki jih je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, n. pr. »Slomšek o sv. Cirilu in Metodu«. V knjižici: »Proslava sv. Cirila in Metoda« najdete tri krasne igre za moške in ženske vloge in razne lepe deklamacije. Segajte vendar po teh knjižicah! V vsaki kongregacijski in društveni knjižnici bi morale biti! Vsak član bi jih moral prebrati! Zakaj jih je pa »Apostolstvo« sicer izdalo? In vendar še niti enkrat ni bilo brati, da bi bil kak odsek ali družba uprizorila eno teh iger, ko se vsepovsod in vse mogoče igra! Tu je polje za Marijine družbe in misijonske odseke! Tiskovni odseki, razširjajte te knjižice, posebno pa Apostolski molitvenik. Marijine družbe, uporabljajte ta molitvenik

za molitvene ure pri češčenju sv. Rešnjega Telesa!

Okrasite kmečke sobe, društvene dvorane, kapelice in oltarje s podobo sv. Cirila in Metoda! Delajte predavanja o cirilmetodijskem delu, o zedinjenju! Poživite in pridobivajte novih članov za Apostolstvo, oziroma za bratovščino sv. Cirila in Metoda! Zidajte kapelice, oltarje v čast slovanskima apostoloma! Kdaj bomo dobili Slovenci cerkev v čast tema svetnikoma? — Če sami nimamo take cerkve, pa vsaj podpirajmo in prispevajmo za zidanie cerkve sv. Cirila in Metoda v Belgradu, kjer še sploh nimamo katoliške cerkve! Na te načine bomo 60letnico Slomšekove smrti na najlepše proslavili in njega najbolj razveslili! Tiskovni in misijonski odseki, na plan!

Znamke za misijone.

V Marijinem misijonskem koledarju 1923 je kratko navodilo, kako naj se znamke zbirajo, da tudi z njimi nekoliko pomagamo našemu misijonišču in misijonom. Ker so se našle za misijone goreče duše, ki so se ponudile, da bi nabrane znamke tudi čistile (prale) in razbirale (sortirale), podamo tu za to delo kratko navodilo.

Mnogi so nas že vprašali, kaj nam pravzaprav koristijo znamke, ko jih za pošto ni mogoče več rabiti. O tem boste več brali v našem prihodnjem misijonskem koledarju. Tu samo kratko: V vseh deželah je mnogo ljudi, ki imajo silno veselje nad tem, da zbirajo znamke iz vseh držav na svetu, jih urejajo ter lepo po vrsti eno poleg druge nalahko prilepajo na pole papirja ali v nalašč za to pripravljenih knjigah — albumih. Na eni ali več polah imajo po cenah razporejene znamke ene države, na prihodnjih polah znamke druge države itd. Take zbirke so gotovo zanimive. Navadno so ti ljudje tudi bogati in za kako znamko, ki jo je težko dobiti, plačajo velike svote. Tako je neki Francoz pred dvema letoma plačal za neko staro znamko nad tri milijone naših kron. Kaka bogata in lepa zbirka je vredna do stotisoč in več dinarjev. Danes je ta reč tako razširjena, da tvorijo ti ljudje, »filatelisti« imenovani, posebne organizacije in izdajajo svoje časopise. Obstoja velika središča in trgovine, kjer na veliko kupujejo in prodajajo znamke. Kupujejo vse vrste poštnih znamk, oprane in neoprane, sortirane in nesortirane. Nekatere trgovine se pečajo s kupovanjem in prodajanjem vseh vrst poštnih

dopisnic, ki pa morajo biti seveda cele; nekatere trgovine se pečajo tudi z dobrodelnimi, spominskimi in drugimi znamkami, ker tudi te nekateri zbirajo. — Najdražje so oprane in urejene znamke. Take prodamo in porabimo denar za misijone. Sedaj lahko vsak ve, zakaj zbiramo, čistimo in sortiramo znamke!

Zbiramo vse vrste poštnih znamk pa tudi dobrodelne, spominske in druge, ki sicer same na sebi niso nič vredne, a v lepi zbirki dobe svojo ceno. Znamke pa morajo biti popolnoma nepoškodovane, ne sme jim manjkati nič zobcev, katere pa zobcev sploh nimajo, kakor n. pr. časniške, morajo imeti nekaj roba in slika ne sme biti nič pokvarjena ali celo odrezana. Istotako so brez vsake vrednosti znamke, ki so zamazane, oguljene, pretrgane ali pri snemanju s pisma odrte in tako močno pečatene, da se slika ne da razbrati. Brez vrednosti so tudi one, ki so na solncu ali v vodi izgubile svojo barvo. Glavni namen pri zbiralcih znamk je namreč ta, da imajo lepo zbirko slik, ki se nahajajo na znamkah, ker so jih izdelali navadno priznani umetniki. — Pri zbiranju znamk je treba paziti še na to, da imajo čiste, nerabljene znamke tudi prvotni gumij, kakor bi jih ravno s pošte prinesel, ker so drugače brez vrednosti.

Pošiljajte nam torej znamke ali s kuverto ali dopisnico vred, ali odrezane, ali pa že oprane in sortirane po sledečem navodilu.

V posodo z mlačno vodo se vsuje peščica znamk in se, recimo s topim nožem, nalahno mešajo, da se odpuste s papirja. Nato jih je treba istotako z nožem ali kako drugo pri-

pravo (pinceto) nalahko prijeti in položiti s sliko navzdol na bel ali siv pivnik. Nobena znamka naj ne bo več kot četrt ure v vodi, ker izgublja barvo. — Ko so že skoraj suhe, položimo eno poleg druge na bel gladek papir in položimo vse skupaj v kako nerabno knjigo, ki jo otežimo, da se znamke zravnajo. Ko je to končano, jih je treba samo še sortirati, najprej po državah, potem pa po vrsti (seriji) in končno po vrednostih posamezne serije, ki jih pa ne vežemo skupaj, ampak jih spravljamo v ovojnice (kuverte). N. pr. v eno ovojnico samo eno vrsto znamk iste vrednosti, recimo po 25 par, v drugo zopet po 50 par itd.

Pred pranjem je treba ločiti: 1. znamke rdeče barve in jih posebej prati, ker izgublja jo nekoliko svoje barve in kvarijo druge; 2. tiste znamke, ki v vodi sploh izgubijo barvo, kakor n. pr. naši dve vrsti znamk po 40 vin. in 40 par s sliko jetnika, ki trga verigo, rumene barve. Take znamke se perejo na ta način, da se polože s sliko proti pivniku in nanje kanemo par kapljic vroče vode; ko se prilepljeni list odpusti, potegnemo čez znamko parkrat nalahko z nožovo ostrino, da tako odpravimo z znamke gumij.

Dopisnice imajo vrednost, kakor je že bilo zgoraj rečeno, če so cele; same odrezane vtisnjene znamke nimajo nobene cene.

Znamke za misijonišče pošiljajte na naslov: Misijonska hiša, Ljubljana, Tabor 12.

Misijonski odsek Marijine družbe v Škottiji Lókí z žalostjo sporoča, da je nenadoma v cerkvi med povzdigovanjem po prej prejetem svetem obhajilu, umrla požrtvovalna načelnica Anica Vehar. Sam Bog ve, s kako vneto je delovala za misijone; s kakšnim veseljem je nabirala in s smehljajočim obrazom prinašala mnogoštevilne darove za misijone. Bog ji bodi plačnik!

Pač bi se veselila, ako bi dočkala letošnje bilance misijonskega odseka. Nabralo se je namreč v celem letu 41.562 K v različne misijonske namene. Vnetim in požrtvovalnim članicam, nabiralkam in vsem, ki so dobrohotno podpirali misijone, prisrčen: Bog plačaj v nebeski valuti!

Misijonski odseki in drugi prijatelji misijonov, ste brali? Nad 40.000 K je nabral en sam odsek. Lepa številka! Pa prevelika ni. Če izpijejo v eni sami občini na leto nad 7 milijonov, bi lahko še v marsikaki fari nabrali na leto 40.000 za misijone. Skofjeloska družba bodi torej zgleđ in bodrilo vsem drugim družbam. Ur.

Ksaverjevo zmagoslavje.

Noč padla je na Sancijansko obal,
apostol je vdano v Bogu zaspal.

Globoka tišina na straži stoji
pri mrtvecu v tmíni pošastne noči

A nad oblaki luč večna gori,
tam smrti ne najdeš, tam teme ni.

Fanfara bučijo mogočno, lepo,
in pesmi donijo raz zvezdno nebo

»O blažena noga, ki nesla si luč,
ljudstvom in knezom nebeski ključ!

Pozdravljen na vrhu večnih gor,
sejal si sveto setev neba;

Priklical si vodo iz nemih skal in,
ponesel si luč v strahoto temin!

Pozdravljen, čas večne žetve je zdaj,
pozdravljen, Ksaver, na vekomaj!

Premnoga postava v beli haljini,
pozdravlja romarja v domovini.

Pozdravljajo roko, ki jih je krstila,
iz sužnosti greha jih odkupila.

Pozdravlja ga dece ljubki glas,
mož, žena in starček sivih las:

»Pozdravljen, čas večne žetve je zdaj,
pozdravljen, Ksaver, na vekomaj!»

Globoko tam doli spava zemljan,
kvišku, k solncu hiti nebeščan.

Zavesa se dvigne, megla skopni,
že ga pozdravljajo božje oči:

»Pridi, moj zvesti, prejmi plačilo,
mного sejal si, zdaj žanjí obilol!»

V noč gluho strmi Sancijanska obal,
a oče Sancijana s častjo je vstal;

In na bivališča človeških rodov
z nebes rosi njegov blagoslov.

Marta: biser prednice Marijine družbe.

P. g. Harrasser S. J. Innsbruck. Prevel A. M.

Pravzaprav ji je ime drugače, ali imenujem jo Marto, prednico dekliške družbe v našem Marijinem mestu. Noč in dan misli in skrbi in prosi in posreduje za kongregacijo: za vse ima oko in uho in šla bi za kongregacijo tudi skoz ogenj.

Nje krotko, mirno in umerjeno vedenje, nje globoka pobožnost, nje vnema za kongregacijsko stvar je že zgodaj opozorila vse članice prav na Marto. Tako so jo izvolile za prednico kongregaciji.

Marta je bila tiha in osramočena. Nikoli ni sanjala, da bo kdaj prednica.

»Gospodična Marta, bodite vedri in veseli —« ji je prigovarjal voditelj, »saj je vendar častno in veselo, delati za otroke nebeške Matere.«

Ob teh besedah so se zaiskrile Martine oči. Ne kot čast, marveč kot breme, ne v svojo čast, ampak v svojo sveto dolžnost si je štela, delati za slavo božje Matere.

V božjem imenu, — je smehljaje dejala, — »ljuba nebeška Mati bo že popravila, kar bom jaz narobe naredila.«

Ali Marta svoje naloge ne izvršuje slabo. Od kar je postala prednica, je pozabila nase in živi za druge.

Ako je kdaj katera izmed članic obolela, bila je Marta med prvimi, ki jo je obiskala in preskrbela tudi za druge obiske iz vrst članic, po vrsti in po dogovoru.

Ako je izvedela za kakšno željo voditeljevo, je storila vse, da bi jo izpolnila. Sicer tiha Marta, je postala zgovorna, če je bilo treba za dobro stvar pridobiti tudi druge.

O gospodu voditelju govori vedno z velikim spoštovanjem, saj je on namestnik božje Matere. Ako mora v kongregacijskih zadevah stopiti k njemu — po nepotrebnem mu ne jemlje dražega časa —, tedaj mu preprosto in prostodušno razloži stvar oziroma željo kongregacije.

»Saj sem kongregacijska mamica,« je rekla, »in moram skrbeti za svojo deco.«

Zlasti skrbi za vedrost in veselje v kongregaciji. Sama je solnčen značaj in

nekaj solnčnega hoče položiti v slehno srce. Nekaj toplega in prijetnega diha iz vsega njenega občevanja s posameznimi.

Marta ima odprto oko posebno za one, ki so otežene in boječe in neopažene; kakor cvetice ob zidovih.

Časih zasledi nje pogled tudi globljo bridkost in nje sočutno srce je takoj pripravljeno pomagati z materinsko tolažbo. Mnogotero dušno bol je Marta že utešila in utolažila. In to vse tako nežno, modro in dobrohotno.

Marta je najbolj vesela tedaj, če vidi, da so druge v kongregaciji vesele. Zatorej jim vedno pripravi kakšno veselje; majhno slovesnost ali predstavo, ali zabavo, ali romarsko pot. In pri vsakem zletu mora biti tudi nekaj pobožnosti.

Njeni najlepši prazniki pa so: božični in velikonočni, voditeljev god in spomin sv. Miklavža. Marta je pri vseh prazničnih prilikah iznajdljiva in neizčrpna, da more prinesiti vedno nekaj novega.

Škofijski voditelj je nekoč dejal: Dobro kongregacijo poznam po veselem petju; kjer ljudje veselo pojo, tam so angeli med njimi. — Ko je Marta zaslišala to besedo, se ji je zazdelo, kakor da ji je vzšla nova luč: »Angeli morajo ostati v naši kongregaciji!« Pa tudi sama je bila angel.

Prijetno delo je odborova seja: »Vsaka seja se mi zdi kamenček v kongregacijski stāvbi,« se je nekoč izrazila. Malo drzna beseda, ali popolnoma brez resnice ni. Saj so vendar kongregacijske seja, kakor kongregacijske delavnice: kažejo delu nove poti in smeri, nove naloge in nova sredstva.

Kaznilna blagajna zavoljo molka pri odborovi seji še ni prejela nobenega vinarja od nje; pa tudi od drugih ne, za kar skrbi Marta.

Pred sejo se prične vedno mala zarota. Po dve in po tri odbornice se prej med seboj posvetujejo, katere želje, tožbe, načrte in predloge bodo prinesle k odborovi seji.

»To boš povedala ti, to pa ti,« tako si porazdele vloge.

Ob takih sejah in odbornicah se voditelj nikoli ne pritožuje, da ni živahnosti in zanimanja.

»Zadrževati jih moram, da mi ne vzkipe,« se je nekoč ponosno pohvalil s kongregacijo pred tovarišem.

Delo za kongregacijo je Martina strast. »Zakaj bi nam bil sicer dal ljubi Bog gibljiv jezik, spretne prste, gibčne roke in urne noge,« modruje Marta.

Najljubše ji je delo, ki se neposredno tiče kongregacije.

Kapela mora biti svetlosnažna in prijetnoprjazna. Vselej, kadar se bliža kakšna kongregacijska slovesnost, preveva Marto slovesno čuvstvo. Brez tožbe vse lepo pripravi, da se slovesnost brez napake izvrši.

V svoj delokrog pritegne še druge, sama hoče biti duša vsega delovanja in življenja.

Kot prednica se zanima za vse odseke in načelnice posameznih odsekov in pomaga kjerkoli more.

Vsak mesec pa poroča voditelju v daljšem spisanem poročilu, kaj vse se je izvršilo v posameznih odsekih.

V kongregaciji je 150 članic. Vsaka mora biti včlanjena v kakšnem odseku, pa nobena ne več kakor le pri dveh. Tako se glasi eden izmed odborovih sklepov.

Kongregacija pa šteje raznovrstne odseke: Odsek za izdelovanje cerkvenih paramentov, za olepšavo kapele in dvorane, pevski odsek s tedenskimi vajami, odsek za obisk bolnih, odsek za razširjanje dobrega tiska, odsek za družbeno knjižnico kakor tudi misijonski odsek.

Najvišje med vsemi odseki pa ceni Marta; evharistični odsek in ascetični odsek za posebno vodstvo in varstvo duš k duhovni popolnosti. Ta dva odseka sta njena najljubša otroka. Njima posveča Marta največ časa in vso svojo ljubezen.

»S tem delom,« je pisala nekoč svoji prijateljici, »največ pridobim za svojo dušo, sesterska ljubezen postane močnejša in iskrenejša; delo za evharistični in ascetični odsek je angel varih naše medsebojne ljubezni.«

Pa ne mislite, da se naša Marta popolnoma porazdeli in porazgubi v kongregacijskem delu, sama v sebi pa da slabi in hira. Nikakor! Pred tem napadom jo varuje vsakdanje sv. obhajilo. To ji daje iskrenost in globokost, tako da je vse njeno zunanje delo služba božja. Čeprav se njena duša mudi ves dan pri delu, najljubši trenutki so ji vendarle jutranji v svetišču in obiski pri tabernaklju. In najljubši dnevi v kongregaciji so ji duhovne vaje. Tedaj si nabere olja za svojo svetiljko, da more goriti vse leto. Nje sklep je: Nobeno leto brez duhovnih vaj!

Naša pesnica č. Mati Elizabeta.

Tako skrbi in dela Marta v hiši svoje nebeške Matere; neustrašeno, nesebično, vedno veselo po vzoru božje Matere.

Kmalu bo dovršila že tretje leto prednice in tedaj se bo morala umakniti s tega mesta. Zakaj po pravilih ne more biti nobeno več kot tri zaporedna leta prednica.

»Ali čez leto in dan,« — pravijo vse članice že sedaj, — »bomo spet izvolile za prednico — Marto.«

Slutim, da se prerokovanje izpolni. Zakaj Marta zasluži pohvalni naslov; To je biser prednice.

Mir, kakor ga je prerokoval prerok Izaija, K današnji sličici s tem podpisom to-le pojasnilo: V 11. poglavju svojih prerokb napoveduje Izaija Odrešenika, »mladiko iz kolenine Jesejeve«, in potem pravi: »Prebival bo

volk z jagnjetom in leopard bo ležal skupaj s koštrunčkom. Tele in lev in ovca bodo skupaj bivali in majhen deček jih bo vodil.« Treba pa je seveda razumeti te besede v duhovnem pomenu.

Iz moje celice. II. knjiga.

M. Elizabeta O. S. U.

O Božiču je izšla druga zbirka pesmi M. Elizabete »Iz moje celice«. Pred šestimi leti smo dobili v njeni prvi knjigi dragocen prispevek naše nabožne poezije. Drobna knjižica je romala kot poslanka božja preko vseh krajev naše slovenske domovine, vršila je svoje apostolsko delo celo onstran morja pri naših ameriških rojakih. In da je našla povsod odmev, da je vzbudila zanimanje in prejela priznanje, dokaz za to je, da je prva knjiga do danes popolnoma razprodana.

Mesto z drugo izdajo prve knjige pa nas je pesnica sedaj razveselila z novo zbirko. Kdor jo presoja z umetniškega stališča, bo priznal, da je nova zbirka oblikovno bolj dovršena in vsebinsko poglobljena. V bistvu so ti novi pesniški cvetovi sicer slični onim iz prve knjige, saj so zrastle iz iste korenike, iz življenja v Bogu in hrepenenja po njem, vendar srečavamo vedno nove misli, nove motive.

Vsebinsko je knjiga sledeče porazdeljena:

- I. Tihe celice cvetovi.
- II. Evtharistični kresovi.
- III. Gozdnega svetišča spevi.
- IV. Marijinih znamenj dehteče kadilo.
- V. Duše vedno obhajilo.
- VI. Večnih dalj odmevi.

Vsa knjiga je kot en sam lep molitvenik: vsa polna Boga in nadnaravne sreče. Oznanja nam lepoto redovnega življenja, razodeva in opeva čudežno skrivnost ljubezni božje v presveti Evharištiji in slavo nebeške Kraljice. Posebno lepe so evharistične pesmi. Do sedaj ni še nihče v našem narodu spletel toliko pestrih pesniških vencev v čast evharistnemu Kralju kot M. Elizabeta. V mislih na oltar, tabernakelj in sv. hostijo ubira svoje strune v vedno novih akordih. Zato je pa v vseh teh pesmih toliko resničnega češčenja presvetega Rešnjega Telesa pa tudi globokega mističnega uživanja blaženstva, ki izvira iz ljubezni do skritega Boga v ti največji skrivnosti naše svete vere. Kot prave obhajilne molitve so ti verzi, molitve priprave na sv. obhajilo in zahvale zanj. Slikajo nam življenje božjega Jctnika v naših tabernakljih v tihih nočeh, ko

Pod kupolo noč, svetišče spi.
Srce le eno, edino bedi.»

Pripovedujejo nam o sreči zgodnjih jutur, o onih velikih trenutkih, ki so ožarjeni z nadnaravno lepoto sv. obhajila. Nadvse lep in globoko zamišljen je cikel »Duša Kristusova«, ki nudi v poetični, pa lahko umljivi obliki bogoto snov za molitev in premišljevanje. Komur

je težko, poživiti svojo molitev z novimi mislimi, zatopiti se v Boga v velikih trenutkih zakramentalnega združenja z Njim, naj se poglobi v te tako iskrene in vsebinsko tako bogate pesmi, pa se bo naučil skrivnosti premišljevanja.

Lep je tudi oddelek »Marijinih znamenj dehteče kadilo«, vrste pristrčnih Marijinih pesmi, ki so polne otroške nežne ljubezni do nebeške Matere. Tudi v mislih nanjo, prečisto Mater in Devico, tisočkrat in tisočkrat opevano v vseh časih in jezikih, najde pesnica vedno novih slik, novih izrazov za čustva svoje ljubezni. Sedaj jo gleda kot Brezmadežno v nebeški lepoti, potem ji spe duševno oko preko stvarstva in srečna prisluškuje skrivnostnim glasovom v naravi, ki so ji vsi čudežni slavospevi nebeški Kraljici.

Slavi Te, Marija, jasni dan,
slavi Te solnce žareče,
marjetic skromnih polna plan,
vse poje pesmi sreče.

In ko šuje cvetje svojih poezij pred zarusliko nebeške Gospe, ji v pesniški oduševljenosti kliče:

Ti spev si moj, nebeška Mati,
neskončno lep, iskren, globok,
izraz najslajši moje duše:
Ti mati — jaz sem Tvoj otrok!

Dušam, ki poznajo življenje v Bogu in imajo smisel zanje, bodo vse pesmi te zbirke kot prijetni, znani odmevi iz kraljestva božjega. A tudi takim, ki so vajeni drugačnih glasov, ki ne razumejo in ne znajo ceniti pomena samostanskega življenja, so lahko glasna priča, koliko blagoslova, sreče in miru je doma po tihih domovih za visokim obzidjem. Ni trpkosti, mračnega svetožalja ni v teh pesmih, ki so nastale v mali samostanski celici. Vse so resničen odsev one nepojmljive sreče, ki je že v tem življenju plačilo odpovedi. Kdor bere preproste pesmice, ki opisujejo samostansko življenje in pripovedujejo o velikih njegovih dneh, o dnevu redovne preobleke ali slovesnih obljub, mora zaslutiti, da je v resnici več sreče kot v svetu v tihih celici, o kateri pravi tako ljubko:

Je celica revna,
ni dragih preprog,
vse moje bogastvo
je križani Bog.

Vsem, prav vsem, posebno pa tudi vsem naročnikom Bogoljuba, bodi nova knjiga naše

pesnice kar najtopleje priporočena. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Cena vezani knjigi je 23 Din, s poštnino 25 Din, broširan izvod stane 16 Din, s poštnino 17-5 Din.

Naj bi bila ta knjiga kot je bila prva ali še bolj — klicarka k Bogu, naj bi pripomogla

k verski poglobitvi našega naroda in naj bi prinesla tiha sreča, ki jo preveva, tudi srečo in radost v nešteto duš, ki bodo ob njej razmišljale o vsem onem, »kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo« — kakor se knjiga tako lepo zaključuje.

Dopisi.

Skale pri Velenju. Doigo časa smo molčali, da Vam nismo poročali glede »Bogoljuba« in števila duš v naši župniji. Večkrat smo opazili v »Bogoljubu«, da se za Ljubljančane, oziroma Kranjce veliko bolj zanimate in jih hvalite, ko pa nas Štajerce-Lavantince. Zelo užalilo nas je že v spomlad, ko niste marali priobčiti dopisa zaradi duhovnih vaj vkljub dvakratni prošnji. Jezili smo se, da to radi imate, če imamo dosti naročnikov; to pa ne, da bi nam kakšno željo uslišali. Ker že tista ježiška dekleta tako hvalite, ne da nam miru, da Vam naznanimo, kako že naša župnija v tem oziru že par let stoji. Torej naša župnija ima 3040 duš in skupno naročenega imamo, oziroma smo imeli letos 240 »Bogoljubov«, lansko leto 250 in več je še posameznih naročnikov, 65 »Glasnikov«, 36 »Cvetja«, »Našega Doma« okoli 70, veliko posameznih »Odmevov« in »Zamorčkov«. Zdaj pa recite, da se kregamo; saj se po pravici, pa sodite sami, kako res naša škalska župnija izgleda, dobro ali slabo! Vesele praznike in prav srečno in blagoslovljeno novo leto!

Zares ste pridni v Skalah! Zgledna župnija! Če ste pri tem tudi malo hudi, da Vam ne ustrezemo, Vam prav nič ne zamerim. Vendar se pa na dopis o duhovnih vajah prav nič ne spominjam. Če bi ga bil dobil in še dve pismi povrh, bi se moral vendar kaj spominjati. — Vendar pa glede dopisov ponavljam vsem, kar sem rekel: Ne preveč dopisov! Pišite samo stvari, ki zanimajo vse in ki imajo kaj spodbudnega za druge! Kar pa je važno samo za domačo župnijo, to doma itak veste, drugih pa toliko ne zanima. — Kar pa se tiče tega, ko ga ima »Bogoljub« rajši: Ljubljančane in Kranjce ali druge, je pa vprašanje, če ni morda ravno narobe, kakor dopis pravi. Če je otrok dalj od doma, bolj je materi pri sreči. Tako so tudi meni tisti Slovenci posebno pri srcu, ki so bolj oddaljeni od središča, in posebno še oni, ki žive ločeni od nas, v kakih posebnih težavah (Primorci, Korošci, Prekmurci i. dr.). Ljubljančane je ravno zadnji »Bogoljub« malo čudno »pohvalil«, drugi Kranjci se pa tudi pritožujejo, da jih »Bogoljub« pretrdo prijemlje, če ga ne ubogajo. Ampak za kranjske Marijine družbe skrbeti

je moja posebna dolžnost. Razume se, da imam tudi Kranjce rad. A drugih vsaj nič manj ne kakor Kranjce. Da je to res, Vam hočem pokazati s tem, da se bomo — če Bog da — še letoš videli v Skalah! — Urednik.

Iz Gornjega Logatca. Tudi pri nas je oživel Marijina družba, odkar smo dobili č. g. dr. Arnejca za svojega voditelja, ki so se z veseljem zavzeli za družbo in upamo, da bomo pod njih spretnim vodstvom zopet krepko napredovali. Tudi odseke smo ustanovili: Euharistični, časniški in olupševalni. Po našem družbenem prazniku 8. decembra smo imeli devetdnevno. Vsak dan zvečer je bila ganljiva pridiga. Verniki so se pridno udeleževali pobožnosti in z veliko vnemo prejemale svete zakramente. Tudi mož in fantov je pristopilo veliko k mizi Gospodovi.

Sv. Barbara v Halozah. Naš vneti č. g. voditelj niso prej mirovli, da so depliško in mladeniško Marijino družbo zbudili iz spanja. 8. december je bil vesel dan za nas in za vso faro. Cel dan je bil posvečen Marijini družbi, popoldne pa je bilo 36 deklet nanovo sprejetih v družbo. Sprejetih je bilo tudi par fantov, katerim vsa čast! Naj bi se po zgledu drugih far tudi tu ustanovili razni odseki. Posebno časniški; ta bi nudil mnogo dela, ker so v naši fari dobri časopisi zelo slabo razširjeni. In olupševalni odsek bi bil potreben; ako pogledamo v našo cerkev, vidimo, da je na oltarjih ves kinč iz par zmečkanih papirnih šopkov, gotovo že 20 let starih. To gotovo ni nikaka čast za dekleta, ker kdo drug kot dekleta so poklicana, da kinčajo cerkev, posebno še Marijin oltar! Potem euharistični in dobrodelni odsek bi bila tudi potrebna. Dobro bi tudi bilo, da bi se družbenice bolj zanimale za cerkveno petje. No, za sedaj smo s temi uspehi zadovoljni.

Selca. Pred praznikom Brezmadežne smo imeli duhovne vaje za vse štiri Marijine družbe. Vodil jih je č. pater Žužek iz družbe Jezusove. Zjutraj je bil vsak dan govor za vse, popoldne za posamezne stanove. Udeležba je bila lepa. Na praznik je bilo nanovo sprejetih 15 fantov in 36 deklet. Naj bi dolgo živel v družbah ogenj, ki se je užgal v teh duhovnih vajah!

Vipava. Časniški odsek tukajšnje dekliške Marijine družbe je bil letos izredno delaven. Dvoje deklet je pridobilo za leto 1923. 51 novih naročnikov za »Bogoljuba«. Ustanovili smo v Marijini družbi po navodilih prevzvišenega nadškofa tudi misijonski odbor, ki je v dveh dneh nabral za katoliške misijone 250 lir. — Dekleta, tako naprej! V apostolskem delu je Vaša moč in rast!

O Belgradu poroča g. profesor Doleneč: Ko sem bil v Belgradu, sem videl, da se služkinje prav pridno gibljejo. Imele so sestanek, ki je prav lepo uspel, in sklenilo se je, da se bodo sestanki vršili vsako nedeljo. Prosil sem tudi že za knjige zanje. Nekaj težav je menda samo še s pravili. Tudi dijaki so že gotovo vložili pravila za svoje društvo. Ko sem bil koncem novembra v Belgradu, smo jih presresali. Ko bo dijaško društvo dovoljeno, se bo najela takoj soba s knjižnico, ki bo ob nedeljah na razpolago tudi služkinjam.

Odpustki

za mesec februar 1923.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Zv. Andrej. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; b) istim kakor 13. dan.

2. Petek, prvi v mesecu. Svečnica. P. o.: a) vsem, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom br. sv. Rešnj. Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom br. sv. Družine; k) udom br. preč. Srca Marijnega; l) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta; n) tretjerednikom; istim v. o.; o) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta.

3. Sobota, prva v mesecu. Zv. Odorik. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

4. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Andrej Korzin. Sv. Jožef Leoniški. Udom rožnovenske

br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan.

5. Ponedeljek. Sv. Peter Krstnik. P. o. istim kakor 13. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

8. Četrtek. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Nedelja, pustna. V cerkvah, v katerih je vpeljano trodnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obišejo sv. Rešnje Telo.

13. Torek. Sv. ustanovitelj servitskega reda. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; sicer v farni.

19. Ponedeljek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Sreda. Sv. Angela Merici. P. o. tretjerednikom v redovni cerkvi; sicer v farni.

22. Četrtek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 13. dan.

24. Sobota. Sv. Matija. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 2. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec.

26. Ponedeljek. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan.

Listnica uredništva.

Bodi enkrat tukaj malo odgovora tistim, ki pišejo uredniku zasebna pisma, pa ne dobijo odgovora. Dobivam namreč pisma in vprašanja v vseh mogočih zadevah. Če le morem, rad odgovorim. Saj vržem skoro vsak dan šepak pisem v pošto škatljo. Na vsako pismo bi rad odgovoril. Zgodi se pa tudi, da kedaj ne odgovorim. Nekateri reči vzamejo samo na znanje, na druge morda ne vem pravega odgovora, za tretje mi pa že časa zmanjka, saj mi ga pisanje pisem itak veliko vzame. Če v odgovor in vprašanje tistim, ki na kako pismo niso odgovora prejeli. S tem pa nočem reči, da naj bi se name ne obračali, ako morem komu pomagati. — Ravnotako ni mogoče vsakemu dopisniku odgovarjati, zakaj njegov dopis ni sprejet, četudi bi rad. Morate že oprostiti! Brez zamere! — Urednik.

Danes je moral izostati ves »razgled« po cerkvi in druge tvarine skoro za eno celo štev.